

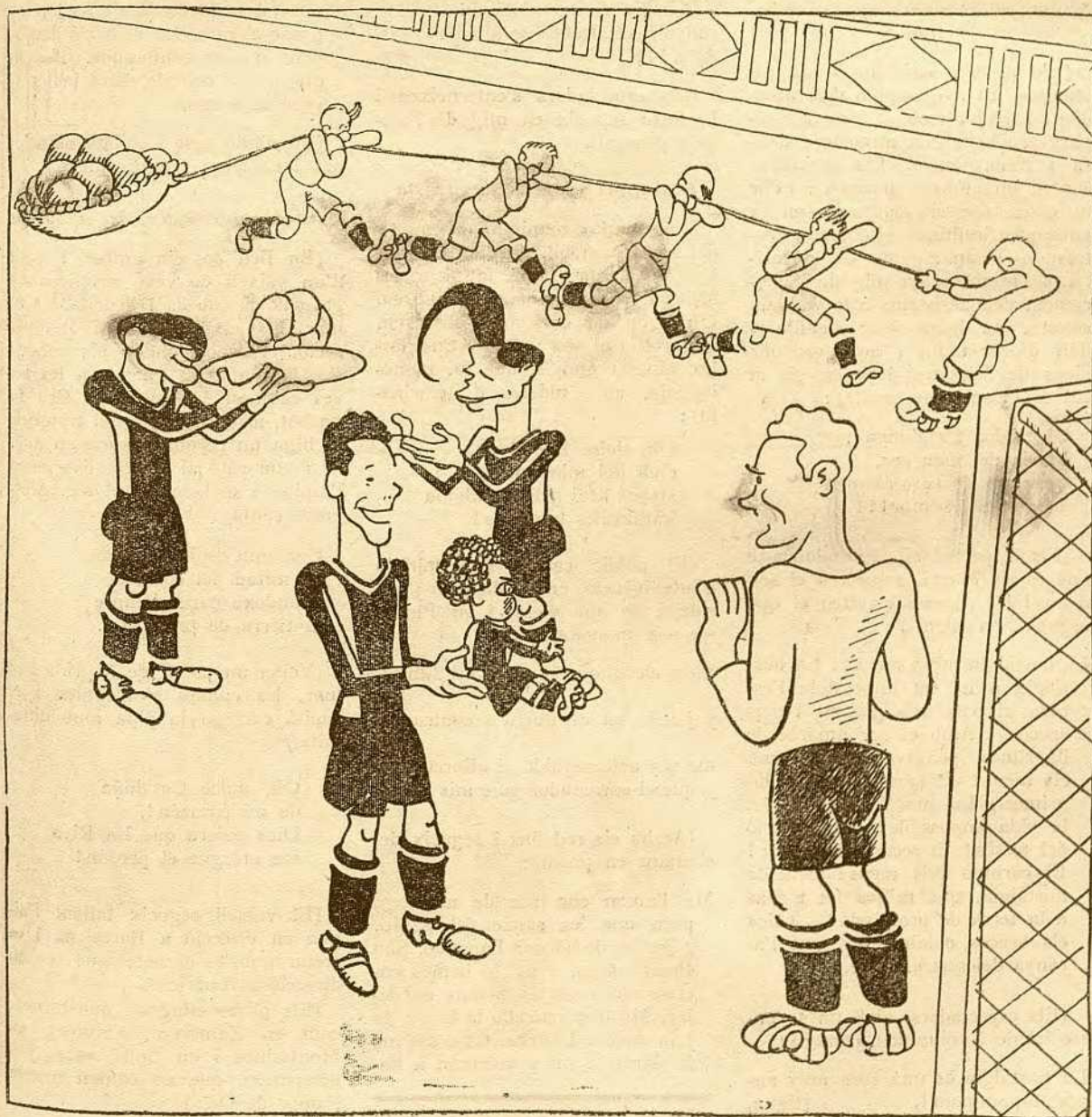
15 cèntims

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
CONSELL DE CENT, 201

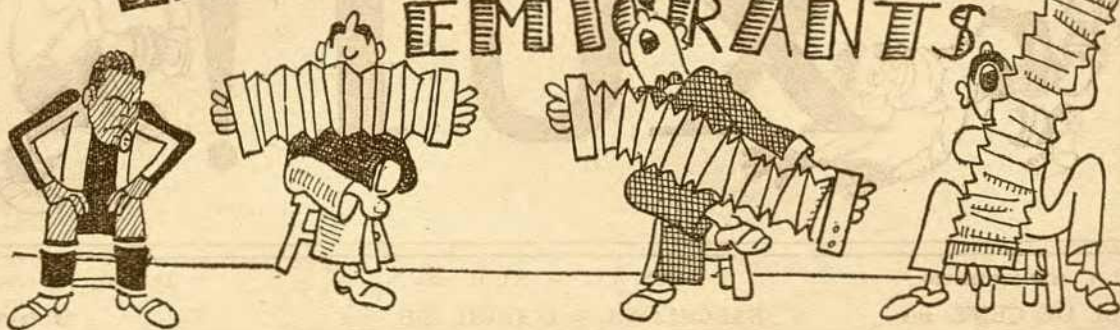
ANY VII — NUM. 283
BARCELONA, 3 D'ABRIL DE 1928

APARTAT DE CORREUS 934
TELÈFON 3565 A

En Mas.—De part del senyor Suñol aquí tens la «mascota».
En Platko.—No! Mascotes, no! Dígali que prefereixo una estampeta de Santa Llúcia gloriosa per que en conservi la vista.

LA TORNADA DELS EMIGRANTS

MAURI, el Zumalacarregui del ballón

(L'orquestra «criolla» broda un «tango». El nyigo-nyigo dels acordions barrejat amb el fum dels cigars produeix una atmosfera densa i filharmònica. Els «criollos» canten un «tango» picaresc: «Por tu culpa me vi sepultado—en la amargura infinita,—el corazón destrosado—y un zurcido en la levita...» De sobte, en mig de l'astorament dels assistents a la vetllada selecta, un home jove s'enfila a dalt d'una taula i amb els ulls plens de llàgrimes i un sargit al cul dels pantalons, canta):

Oh, dolça Catalunya!,
Pàtria del meu cor,
quan un de tu s'allunya
de ganeta es mor!!!

(Els espectadors, en adonar-se que és en Mauri, respecten el seu dolor i les copes i escolten el que segueix, en silenci):

La nostàlgia m'ha vençut! La nostàlgia m'ha fet impossible l'estada al país dels plàtans i dels «cocos»! Amb el cor amarat de llàgrimes, pensava sempre amb els meus! (Empassant-se les llàgrimes.) La nostàlgia m'ha fet la vida impossible!... L'atracció del terròs! El record de la llar! El carinyo dels meus! Beneïda nostàlgia, que m'has fet tornar a la terra de promissió!... (Alça els braços enlaire, invocant l'aranya del sostre.)

(Els espectadors, amb un to entre irònic i voluptuós, canten):

La nostalgia es una cosa muy anporom-pom-pom!, [tigua,
que se siente en la barriga,
porom-pom-pom!,

y a pesar de ser ambigua
con biftecs pronto se olvida.
Ay...!!!

(Els espectadors s'enterneixen i la festa segueix en mig de l'alegria general.)

PLATKO, el miope de larga vista

(En Platko manipula el motor del seu automòbil. De tant en tant llença un renec que fa picar les bieles i fa funcionar el «demarre». Un grup de curiosos l'observen, fent rotllo al seu voltant. En Platko, abstrèct amb el que fa, monologueja, amb música d'Strawinski):

Oh, dolse Barcelona,
club del mio amor,
straus kral gells at khona
katakraks kartrons!

(El públic canvia una mirada d'intel·ligència, com volent dir: «Ja sabem de què va!», i en Platko segueix monologant):

Si es cierto que la vista me funcio-
[na
y puedo ver un burro a cuatro pa-
[sos,
me voy acto seguido al «Barcelona»
y que el entrenador guie mis pasos.

(Acaba els redolins i segueix declamant en prosa):

Me llaman con voz de náufrago
para que les saque del apuro.
¿Qué he de hacer? Pagando, San
Pedro canta, y así lo hemos en-
contrado y así lo hemos de de-
jar. Me han retirado la lata y la
han dado a Llorens. Otro día me
la darán a mí y volverán a lla-

mar al pequeño. La cuestión es
pasar el rato. La vida sin moja-
dero no se comprende. Por lo
que pueda ocurrir, haré la gara-
gara al mago.

(El públic, que l'escolta emocio-
nat i l'aclama frenèticament.)

BRU, el entrenador de cocodrilos

(En Bru passeja amunt i avall d'un vaixell de vela, arrencant-se grapat de cabells i llençant-los al mar. Davant de la seva desesperació, el capità obliga als passatgers a romandre tancats a les seves cabines. De sobte en Bru fa un bot, arrenca el pal del trinet, hi lliga un cordill i pesca un lluç. Li fa un petó al morro, li arrenca l'espina i se la clava al cor. Aleshores canta):

Con una espina clavada
en mitad del corazón,
abandono para siempre
la tierra de promisión.

(Vessa un parell de llàgrimes al mar, les onades s'accentuen i el capità carrega la pipa amb dinamita.)

Oh, dulce Cataluña
de mi corazón!,
Dios quiera que La Riva
me otorgue el perdón!

(El vaixell segueix tallant l'aigua en direcció a Barcelona i es creua amb les orenetes que van en direcció a Amèrica.)

(Els altres emigrats que tornen, com en Zamoreta, l'Humet, en Montssinos i en Colls, estan tan aclaparats, que no canten ni per l'amor de Déu.)

Bebedors de xampany : proveu el **VIVERT**

DOVA (FILL)

Un entreviu amb en Llorens

Començarem per dir que en Llorens és actualment l'home del dia en totes les esferes futbolístiques, encara que hi hagi algú que es permeti opinar el contrari. I seguidament, amb aquella modèstia que tantes alabances ens ha valgut i que constitueix una de les principals característiques nostres, passarem a fer memòria que fórem nosaltres els primers a escriure que en Llorens estava enfadat amb les declaracions d'en Sami i que havia pres la decisió de dirigir-se al «Barça» per mitjà d'una lletra per dir-los allò de *«les participo que he decidido retirarme para siempre del futbol»*.

Sí, senyors: encara que els sembli que no pugui ésser, el nostre espia a Sant Sebastià va ésser el primer a assabentar-se que en Llorens havia decidit totes aquestes coses tan interessantíssimes, i fou quan el ja esmentat espia es decidí a escriure aquelles notes que sortiren en la nostra darrera edició, quan ja tothom s'havia enterat que el porteret del «Barça» s'havia negat a jugar, i que la Junta del «Barça» havia anunciat que prendria greus determinacions.

Però, quina culpa hi tenim nosaltres si els altres, *ni cortos ni pezonesos*, es varen afanyar a dir-ho abans que no sortís el XUT!?

No obstant, i esperant que aquesta vegada no ens passarà el mateix, hem decidit fer un entreviu amb l'home del dia futbolístic, i per això ens personàrem cap a casa seva ahir a tres quarts i cinc minuts.

Tota la família estava sopant. La minyona no ens volia deixar entrar, pensant-se que la nostra barba era postissa i que no érem res més que uns vulgars imitadors de don Ramon Maria del Valle-Inclan. De totes maneres, davant de les nostres raons, capaces de convèncer a qualsevol acomodador del «Barça», que, dit sigui de passada, són la gent més difícil de convèncer i de posar-se a la raó, ens poguérem introduir al menjador.

No se sentia ni piú. Tothom quiet, amb una cara de jutge que esperava, i si no hagués estat perquè nosaltres no som capaços de tornar enrera per res del món, segurament que aquest entreviu s'hauria quedat sense fer i a l'hora

del cobrament hi hauria hagut un *descalabro* a la Redacció.

Contràriament al que era d'esperar, ens varen rebre amb tota l'amabilitat i ens convidaren a passar l'estona asseguts damunt la taula, mentre ells anaven «jalant».

—Escolta, maco—varem començar—. Per què et vas ofendre d'aquella manera per les declaracions d'en Sami?

—Veurà, veurà. Li sembla a vostè que està bé que en Llagosta, després de protegir-me llavors d'aquells partits d'Irún, quan en Casanovas em volia prendre la plaça, em tracti ara de la manera tan ignominiosa com ho ha fet? Li sembla a vostè que està bé que a mi, després de la pena que ja passo quan em diuen els companys que sóc petit, em vinguin fent declaracions públiques, i justament en un diari com el *Mundo*?

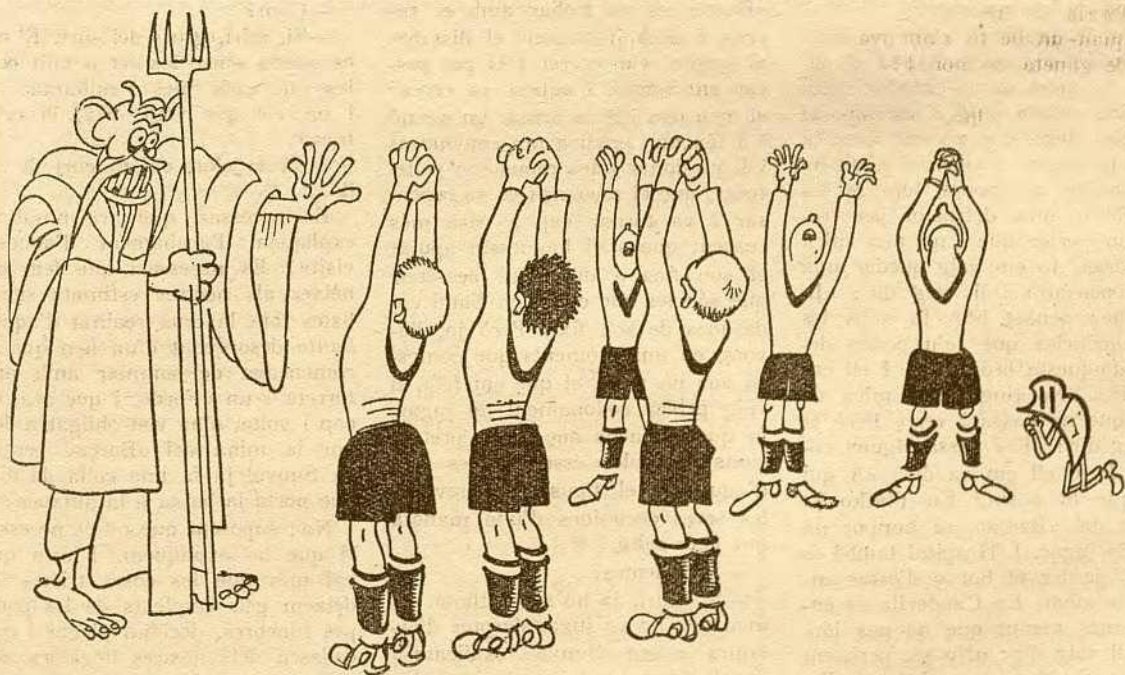
—Bé, és clar... Però no n'hi ha per tant.

—Pensi que em sap molt greu tot allò d'aquella vegada de la banyera del Tibidabo, però si ara fos a fer...

—Què?—interrompé el seu pare.

—Doncs que per més que l'Arnau m'hagués estirat no n'hauria volgut sortir.

—Home, «nanu», no t'ho agafis d'aquesta manera,

L'HADO ADVERSO, INDIGNAT

—Nois, això no pot anar! Empateu amb el «Barça», perdeu amb la «Real Sociedad»... Esta vist que encara no us deixo de la mà i aneu per les vostres, tot ho feu al revés!

El «Xut-Bottom»

Comuniquen de Nova York que acaba d'ésser inventat un nou i original ball titulat: «xut-bottom». Aquest ball, del qual n'és el creador l'internacional del futbol Mr. Meek, consta de sis *pases*, tres passes i un «dribling», essent tan senzilla la seva manera de ballar-lo que fins els cambrers de l'«Ou Ferrat's Savoy» de Londres el ballen tot servint el sopar, en mig de l'admiració dels clients de l'ahudit hotel que perden la gana que és una delícia... pels fabricants de «vermouth».

Els metges més intel·ligents recomanen el «xut-bottom» als seus clients, sobretot a les senyores que desitgen aprimar-se.

Mr. Meek (que podem apreciar per la fotografia en un dels moments més inspirats de la seva dansa), junt amb el seu «menager» i entrenador sevillà *Ramoncito der Río y de la Cueva* (que desgraciadament també podem apreciar) ha inaugurat una Acadèmia de Ball amb gramofón, pianola i sis massatgistes que està constituint un dels èxits més fulminants de l'any actual.

La «Paravall Film P. A. F.» ha obtingut permís del senyor *Ramoncito der Río* per projectar un film explicatiu del ball esmentat en el qual, Mr. Meek executa una sèrie de combinacions magnífiques de «xut-bottom» amb moviment retardat.

Tractant-se d'un futbolista com ell, no cal dir que li desitgem aquest i molts altres èxits.

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

Un sidralista heroic

EN CASTANYS EXPOSARÀ UNA COL·LECCió DE DIBUIXOS HUMORÍSTICS A LA SALA PARÉS

El dissabte de Glòria, amb la solemnitat que requereix tot magne esdeveniment, en Castanys exposarà una rastellera d'obres mestres, dignes de figurar en un Museu del Louvre, del Prado o del País del Sidral, a can Parés (Establiments Maragall), i no cal dir que tots els sidralistes estan convidats.

En Castanys, un dels fundadors del XUT!, que en el curs de cinc anys ha produït aproximadament la misèria de 5.000.000 de dibuixos, en competència amb ell mateix, i que fa entreveure la possibilitat de crear un tipus de dibuixant «Resons Universal Robot's», ultra no tenir cap pèl de *tonto* gràcies a la seva calba important, és col·leccionista d'esqueixos de gerani i no forma part dels descobridors d'en Patullo.

Auto-caricatura

En Castanys, quan s'expressa, alterna la paraula «home» amb *tacos* contundents i acaba tots els parlaments amb un «etc.» o «la qüestió és anar fent».

Les obres que exposarà a la Sala Parés representen un esforç notable.

Desitgem un èxit de venda al volgut company, per poder-ho celebrar com cal pagant ell.

Un «kik-off» accidentat

Diumenge passat, en el camp del «Vallpifiada X. Y. Z. F. C.», es registrà un dels *kik-off* més emocionants de la present temporada futbolística. Per tal de commemorar la inauguració d'unes tribunes amb seients forrats de paper de vidre i teulades d'uralita ondulació permanent (propaganda gratuïta), en el camp de l'ahudit cercle esportiu, fou invitat a llençar el *kik-off*, el conegut fabricant de *gracioses* de la localitat senyor Anton Llagostera, un dels més admirables esportius i un dels que ha fet més sacrificis per amor al nostre club. (Es calculen unes 5.000 pessetes.)

Doncs bé; en el precís moment que el senyor Llagostera, abillat pulcrament amb levita i barret de copa, anava a efectuar el *saque* per a donar començament al partit «Vallpifiada» - «Desenganyats», relliscà grotescament i tràgicament, trencant-se una cama, un braç i la cadena del rellotge. Els del públic, desconixedors del drama, cregueren que es tractava d'una broma i es posaren a cridar: «Volem que hi torni!» Però no ho aconseguiren i el partit restà aplaçat.

L'objectiu del nostre fotògraf ha sorprès el moment abans (només mancaven dos segons) de succeir l'accidentat *kik-off*.

Lamentem l'accident i que en la «foto» es vegin els calçotets de l'as local Xicarró, que fa costat al desgraciat senyor Llagostera.

(De La Verdad de Vallpifiada)

J. DIAZ
SASTRE

Te a disposició de la seva clientela i públic en general les últimes novetats del país :: per a primavera i estiu ::

ARAGÓ, 261, entresol, 2.
al costat del Passeig de Gràcia

Una altra vetllada "afarta-pobres" a "La Bohemia"

Quan pensem que hem de ressenyar vuit combats, se'ns posa la pell de gallina i el llombrigo se'ns arronça. I dels vuit combats, ni un «noca». Tots menys el darrer, que acabà per desqualificació, arribaren a terme. Calculin vostès, si nosaltres que ho fem tot a la bona de Déu, som capaços d'explicar els vuit combats a la menuda i amb tota mena de detalls!

Recordem el combat que efectuaren en Giménez (a) «Cigarreta», i en Boira. Com si en quatre rounds no en tinguessin prou per lluir les seves habilitats, es llençaren a un tren desesperat per tal de guanyar temps. Com dos molins de vent posats front a front, es repicaven tot el repicable amb una fúria que feia sortir espurnes dels guants i l'àrbitre sofria desvaneixements, car els ulls li feien pampallugues i el cap li rodava. En Giménez (a) «Cigarreta», en veure que les coses li anaven més bé del que desitjava, es va creure que era l'amo del ring i que es podia permetre el luxe de protegir en Boira, i en sonar el gong al final dels rounds segon i tercer, acomiadà el seu contrincant amb un cop amistós a una nalga. Això soliviantà el públic conscient i amant de les bones formes de tal manera, que en reprendre la lluita al quart round, cada vegada que en Boira tocava el seu rival, el públic cridava a en «Cigarreta»: «Per què no li dones un cop al cul, ara?» Aquesta actitud del públic influí en els jutges, car fallaren match nul, un combat que corresponia a en Giménez.

En Montes, que per refer matalassos de ferro colat no tindria preu, boxant és una mena de camàlic neurastènic, va heure-se-les amb l'Oller, que, dintre de la gravetat, no és tan dolent com ell. El combat electritzà el públic, que, ajegut als seus seients, roncava amb interès les fases del combat i només obria els ulls quan sonava el gong, per veure si havia caigut l'àrbitre. L'últim round arribà a revestir caràcters de tragèdia. En Montes, convertit en un sac de cigrons, anava de l'un puny a l'altre de l'Oller, però com si estés suspès per un cordill lligat al sostre, no queia ni amb *crochets* explosius ni directes de dinamita. Quan el combat hagué acabat, els jutges es retiraren a deliberar i acordaren declarar *perdedor* en Montes.

En Farràs cada dia està més gras. Actualment podem dir que és quadrat. Esperem que dintre de poc es convertirà en un óval apai-sat. El seu contrincant, en Barroso, feia cara de prunes agres i tenia un color de safrà tirant a canyella que no ens agradà gens. Després d'aquest combat, podem declarar que l'esdevenidor d'en Farràs és a l'escorxador o bé com a entrenador de descarregadors de pianos. Aquells cops prenent embranzida i fent giravoltar el braç cinc minuts abans, tant poden esclafar un ronyó com engegar la làmpara del ring a can Taps. Amb un parell de boxadors així damunt del ring, l'àrbitre es veuria obligat a arbitrar des del foso i amb periscopi i cridar els *breaks* per tub acústic. Es clar que un home així el dia que té la sort d'arreplegar de ple el seu contrincant, li fa l'autòpsia, però si el pacient és llest l'operat sempre acaba essent ell. En Barroso, amb tot i tenir dues costelles a la brasa i un ronyó saltat, degut als cops d'en Farràs, aguantà bé el combat i aconseguí empatar.

L'Arpal i en Campos II (a) «Camposagrado», iniciaren una

lluita aparatosa d'aquelles de fregadís i sorolls subterranis, amb esquivades de quatre grapes i esbufecs de pantera. En «Camposagrado», més precís que en Parpal, fou més eficaç, però com que en aquest món s'ha de contemporanitzar i un hom ha de procurar que tot hom estigui content, per un parell de punts no es volgué cercar brega i es fallà match nul, i no en parem més.

Seguidament en Correa i l'Alberni ens obsequiaren amb el millor combat de la vetllada. Potser mai no havíem vist l'Alberni tan segur i precís com aquell dia. En Correa, tant a distància com en el cos-a-cos, es mostrà sempre assabentat i escometedor, i ambdós encaixaren un seguit de cops contundents i n'esquivaren altres tants, fent gala d'una vista extraordinària. Durant el transcurs del combat el públic ovacionà contínuament els dos boxadors, i en declarar els jutges el match nul, l'ovació fou eixordadora.

El campionat de Catalunya del pes «mosca», digne del Canyet, fou disputat per en Mompó i en Campos. El primer, absolutament transparent, per donar més la sensació que era «mosca», es passà els cinc rounds volant pel ring. En Campos escometia sense reparar si ho feia amb el cap o el genoll, envestint de dret per tal d'acabar. En una d'aquestes envestides, en Mompó rebé una sotragada en una cella i calgué que la hi sargissin. Davant d'aquest contratemps, no hi hagué altre remei que desqualificar en Campos i declarar que en Mompó, *malgré* el canguelo, encara era campió.

Nosaltres, si fóssim d'en Mompó, ens deixàrem de campionats i ens posàrem a règim d'escudella de pagès i biftecs, per veure si aconseguíem que ens lluis més el pel.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

MOTOCICLETES
B·S·A
CONCESSIONARIS
BAZARO I LOPEZ
Rambla Catalunya, 104 i 111: BARCELONA

DEMANIN TAXIS
Barcelona
= SENSE PROPINA =
Arriben a domicili i sense marca el taxímetro
SERVEI PERMANENT
PROVENZA, 289-TEL. 2414-6

Talla que tallarás...

Comencem pel *Ciero*, amb un títol que diu:

«Los grandes bólicos o la distancia va a ser un mito.»

No sabem quina relació té l'anar amb autòmibus i el menjar formatge, posem per exemple, però a més ens sembla que la distància serà sempre la distància.

D'una nota de la Federació Espanyola de Tennis, publicada en tots els diaris:

«El equipo con que vamos a contender está formado por jugadores que son tres veces hermanos nuestros: como hispanoamericanos, como españoles y como catalanes.»

Com, tres? El pare carabasser... dic, el pare Vidal Ribes... quatre vegades germans nostres. Es descuida que també ho són per la part de Déu.

De *La noche* retallem aquest comentari, referent al combat Campos-Mompó:

«Si Campos lograra una neta victoria sobre el noble esgrimista José Mompó, habría aparecido el challenger de Víctor Ferrand, para el campeonato de España, desapareciendo la enorme distancia que hoy separa a Ferrand de los demás púgiles de su peso.»

L'hem retallat de *La Noche* com el podíem haver retallat de tots els diaris. Es un judici molt aventurat, en el qual s'hi veu el llautó de gasetilla d'en Larruy.

Vegi's un altre retall de *La Noche*:

«La aplicación del reglamento en el fútbol difiere según las naciones. Así en Francia está prohibido cargar no sólo al guardameta aunque retenga el balón, sino a cualquier otro jugador del equipo.»

Als que vulguin saber si això és veritat, els recomanem que ho preguntin a en Llorens i en Zamora. El primer va haver d'esquivar unes entrades furibundes en el partit que va guanyar el «Barça» per 4 a 1 al «Red Star». I en Zamora va entrar ell i pilota a la xarxa, ha-

vent-lo de portar després al taller de reparacions amb el maxilar partit, en l'últim encontra internacional França-Espanya.

També de *La Noche*. Un interviu d'en Viroll-ll-lla amb en Platko comença així:

«En la acera del «Colón» nos encontramos al atardecer de ayer tarde con el guardameta del F. C. Barcelona, Francisco Platko.»

Es qüestió de fixar-s'hi: *Al atardecer de ayer tarde*.

Ens agradaria saber com és l'*atardecer* del matí.

La Vanguardia també dóna el cop amb el d'en Platko. Diu:

«Como se había dicho que Platko no estaba bien de la vista, pudimos ayer convencernos de todo lo contrario ya que blocó balones lanzados desde medio campo.»

Renoi!! Des de mig camp i els veia venir!!

Si els d'Irún xuten de tan lluny ja anirem bé.

Aquesta setmana quasi podríem prescindir del *Baúl*. Però les diu massa grosses.

D'una ressenya apocalíptica d'en Nubiola:

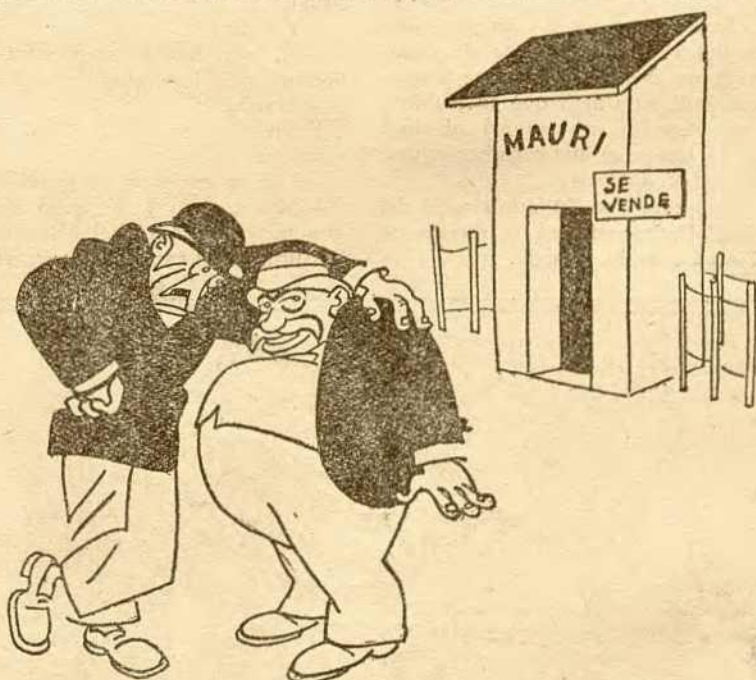
«Y esto dió por resultado un partido llevado a gran tren que agotó a la mayor parte de los jugadores y al árbitro incluso quien hubo que recurrir a la limona para evitar un esfuerzo excesivo.»

Suposem que la limona serà el limón, i voldríem que en Nubiola ens expliqués com s'evita l'esforç mastegant llimona. Suposem que a ell no li serà difícil estudiant per metge.

Hoy las ciencias adelantan...

De la mateixa ressenya una miqueta més avall:

«Pascual que hizo paradas fantásticas como en el último goal del University y sobre todo Bruce una defensa que juga con gran cabeza...»

DIRECTIUS DEL «BARÇA»

—I si ens el quedé-sim en Mauri?

—No! Més guerra civil, no! Només ens mancava un altre davanter-centre en competència per convertir la davantera en un Mercat de Calaf.

El primer, pobret!, queda bas-
tant mal servit si totes les *paradas*
són tan fantàstiques que valen un
gol al seu equip.

Quant en Bruce, deu ésser de
Mataró.

I ara ve de la mateixa resse-
nya el *desfile* final. El copiem sen-
cer perquè no té desperdici:

«Y queda en último lugar el co-
mentar la extraordinaria anima-
ción que había en torno al campo
de juego. Con una entrada caríssi-
ma (atendida la poca importancia
que todavía tiene el Hockey) hubo
un lleno asombroso pasando de
1,000 las personas que contempla-
ron el encuentro entre las que des-
tacaron «bellas caritas de cielo»
que con sus entusiasmos alentaban
a los bravos universitarios. Estaba
también el digno Rector de nues-
tro primer Centro Cultural, el ex-
celentísimo señor Díaz que tuvo
frases de aplauso para los jugado-
res. En un palco incluso divisamos
las simpáticas figuritas de las dos
grandes artistas «Sisters G.» que
con tanto éxito actúan en el teatro
Cómico.»

Passem per alt les errades clàs-
siques i allò de *caritas de cielo*,
però no podem menys que sentir-
nos indignats amb què en Nubiola
ens encolomí un anunci al final
de la traca, ço que constitueix una
veritable apoteosi.

Suposem que l'Administració del
Baül li descomptarà el reclam de
l'import de la mesada.

GRAN SASTRERIA

"NOVES PANYERIES DE GRACIA"

Confecció esmeradíssima = 10, Sa meron, 10 = Preus reduïts

Per aliviar un malalt

No s'ha confirmat que en Saba-
ter se'n vagi del «Terrassa».

Aquest club canviarà de porter,
sí, però serà l'empleat que a la
porta del camp regula l'accés del
públic. Es tracta d'un malentès.
Com el d'un amic meu blau-grana,
a qui el metge l'hi ha entès tot
seguit, en diagnosticar:

—«Canguelus máximus». Que ha
tingut algun surt, vostè?

—Sí, senyor, i molt gran; vaig
anar a l'«Ibèria»!

—Home de Déu! A qui se li
acut, éssent un pusillànim com
vostè, anar-se'n a Libèria! Un po-
ble que el deuria trobar a la rera-
saga de la civilització...

—Sí, senyor; ho encerta.

—Com tots els de l'Àfrica.

—Oh, no! Si jo no vaig anar a
l'Àfrica; jo vaig anar a Torrero.

—Ah, caram! Això ja canvia
d'aspecte. Consulti-ho amb el di-
rector espiritual del seu club, car
crec que li haurà estat un bé espí-
ritual.

—Vol dir?

—Sí, sí; haurà augmentat el
nombre dels innombrables màrtirs
de Saragossa.

I fent el pronòstic de lleu, se'n
va anar.

—I el va encertar, el pronòstic?

—Més que no J. F. quan digué
que havent guanyat el «Barça» a
l'«Europa», al camp d'aquest, s'ha-

via de creure que el guanyaria al-
tra volta a Les Corts. Es un dels
Hipòcrites que honoren la medi-
cina.

—Home, vés amb compte! S'ha
de dir: Hipòcrates.

—Només que no se me n'acaba
d'anar una dècima de febre que
tinc, la qual cosa em fa estar ne-
guitos.

—Això rai! Per una dècima no
t'espantis; l'enviem al XUT!, i
santes Pasquies!

—Vols dir?

—Mira: ja està:

ENDRESSA AL «XUT!»

DECIMA

«Cuentan del «Barça» que un día
tan contristado se hallaba,
que a solas se lamentaba
del triste papel que hacía.
«¿Habrà otro—entre sí decía—
más desgraciado que yo?—
Y cuando el rostro volvió,
halló la respuesta, viendo
al «Europa» que estaba perdiendo
partidos que aun él ganó.»

Ric

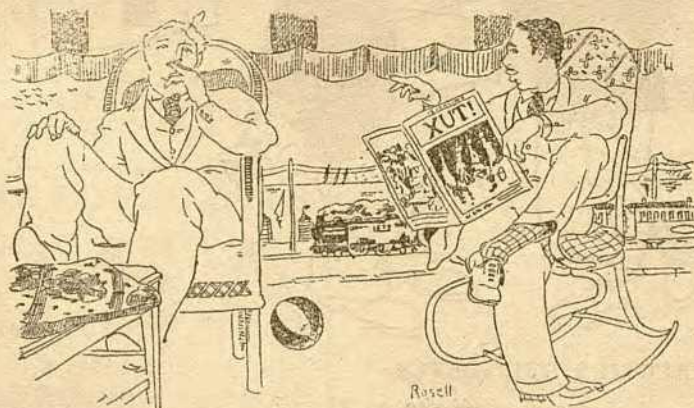
(El Roc ja me'l col·locarà algun
lector que, com els de Torrero,
encara es trobi a l'Edat de la
Pedra.)

LA DISCIPLINA

La disciplina no té entranyes i
és implacable amb els petits. La
disciplina únicament respecta els
peixos grossos. En Llorens, com
que és petit, ha sofert tot el pes
de la disciplina. És inútil recordar
casos. Els socis del «Barça» estan
engrescats amb l'energia de la
Junta i tota reflexió fóra inútil.
El seu porter predilecte, que aplau-
dien i vitorejaven fins quan ester-
nucava, avui els ha caigut del con-
cepte. Fins el troben petit. Fa ro-
dar el cap pensar que perquè era
petit l'aplaudien i ara perquè és
petit no el volen.

Els nostres comentaris aquesta
vegada romandran inèdits. Insistir
és inútil i contents ells contents
tothom. Visca la disciplina pels fe-
bles i acatem les impositcions dels
poderosos!

I no diguem res més, no fos cas
que diguessin que volem la perdi-
ció del «Barça».

—Doncs, sí, senyor, jo era un gran amic d'en Patollo.

—Patollo o Patullo?

—Ai! Si ja no sé el que m'empatullo amb en Patollo!

En un partit inolvidable, en el qual es revelà Guzmán "el bueno", en Sastre feu "pases en bandeja", l'Arnau es mostrà oportú, en Plalko eclipsà a Santa Llúcia i en Carrulla bate el record de fer tamborelles, el «Barça» guanyà per 7 a 0 als nobles aragonesos del «Patria»

EL DEBUT D'EN PLATKO :: ::

La reaparició d'en Pltko era esperada amb espectació.

La majoria dels prohoms de la tribuna semblaven oculistes, tal era l'interès amb què esguardaven els ulls grisos d'en Platko. Amb tot i el certificat de bona vista, dubtaven. Aplaudiren la sortida de l'hongarès per donar-li confiança, per lliurar-lo de preocupacions que li entessin la vista, però estaven a l'espectativa. Afortunadament, el senyor Canons i el senyor Xirinacs són dos convençuts fàcils d'accontentar i les poques vegades que en Platko entrà en acció no pogueren menys que exclamar:

—Això en Llorens no ho hauria parat!

—Aquesta pilota amb en Llorens hauria estat gol.

Exactament com fa mig any, quan en Llorens es llençava als peus dels davanters i els arrabassava la pilota exposant el físic. Aleshores, com que en Platko havia estat retirat per manca de decisió i valentia, el senyor Xirinacs i el senyor Canons exclamaven:

—Això en Platko no ho hauria parat!

—Aquesta pilota amb en Platko hauria estat gol.

LA REVELACIO D'EN

GUZMAN :: :: ::

Les palmes pròpies de la diada se les emportà en Guzman. En

Guzman féu un partit excel·lent, rivalitzant a fer quilòmetres amb en Castillo i intervenint en tota ocasió compromesa com un ésser providencial. La seva actuació contrastà amb la d'en Carrulla que tenia una tarda espesa i condensada d'aquelles de pronòstic reservat que fan posar la pell de gallina.

Guzman el bueno ajudà els defenses, protegí els davanters alternà amb els mitjos i fins passà pilotes a en Platko per assegurar-se del seu camp visual. Els socis l'aplaudiren com es mereixia i es captà la simpatia general.

Esperem que no trigarem gaire a veure'l jugar d'interior.

LA DAVANTERA BLAU-GRANA ::

Amb tot i que davant d'un adversari tan poc perillós com el «Pàtria», es fa difícil engegar un pronòstic, nosaltres creiem que la davantera que presentà el «Barça» diumenge és la més efectiva de quantes pot presentar.

L'oportunisme de l'Arnau es posà de relleu en una colla d'ocasions aprofitables i amb tot i que una minoria s'entretingué buscant ocasions per xeringar en Sastre, aquest serví una colla de pilotes en bandeja, que ben rematades es convertiren en gols.

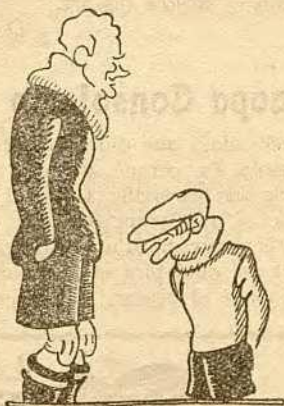
En Piera i en Sagi, sense encaparrar-s'hi, car no n'hi havia per partirse el pecho, driblaren, centraen i passaren amb aquella elegància que els caracteritza i que els ha fet cèlebres des del Mar-rampinyo a l'Equador.

MASCOTES, NO!

En acabar-se la primera part, els atletes guanyadors del «Cros» sortiren a donar un tomb en calçotets aprofitant la fresqueta i una vegada hagueren recollit uns quants aplaudiments, es retiraren a descansar.

I aquí ve el bo.

Surt en Platko, patró de's curts de vista en substitució de Santa Llúcia i darrera d'ell en Mas amb

Llorens. — Porque era chico no me querían!

Platko. — Porque era miope me despreciaban!!

AFICIONATS A LA FOTOGRAFIA

Les pel·lícules i plaques, porteules a revelar i copiar a la

Casa CASELLAS

Santa Anna, 4 (al costat de les Rambles)

PERFECCIÓ, RAPIDESA I ECONOMIA

CALLICIDA
DEL D. PIZA
ULLS DE POLL · DURÍCIES · VERRUGUES
TUB. 125. PLÇA PI. Nº 6-FARMACIA

la «mascota». El públic, com que no havia rebut instruccions prèvies, en veure la mascota no sabé què fer i s'abstingué de manifestar alegria o disgust.

En Mas, dirigint-se a en Platko, li digué:

— De part del senyor Sunyol, aquí tens la «mascota» perquè et protegeixi i et conservi la vista.

— Mascota a mi?— cridà en Platko, indignat, i davant de l'astorament general clavà empena i engegà la «mascota» de corcoll.

Al públic la indignació d'en Platko li va fer gràcia i no succeí res d'alarmant.

En Mas, però, sigilosament s'acostà a la porteria d'en Platko i en un reconet cobert d'herba hi deposità el pobre «nanu» que restà allí oblidat i avergonyit, anat a menys com una mascota tronada i arruinada, sense gosar a alçar el cap per por que li tiressin un tomàquet.

Ja veuen de quina manera més desastrosa una «mascota» que havia tingut dies de glòria i havia arribat a ésser l'ídol del públic, en quinze dies pot veure's desamparada en la misèria més absoluta.

Oh!, inconstància y valeidad, tenéis nombres de mujer!!!

ELS SET GOLS

Com que en la descripció de set gols és precis ésser breus i no entretenir-se en filigranes literàries, ens limitarem dir el nom de qui els fer.

En Sami, amb aquella oportunitat que el caracteritza, aconseguí el tercer i el sisè. El quart també fou obra seva, car malgrat el xut fou d'en Walter, el maquiavelisme li posà ell.

L'Arnau aconseguí el primer i el segon demostrant que en qüestió d'estar al tanto no li passa ningú la mà per la cara.

En Sastre aconseguí el sisè amb aquell posat de deixa'm encendre i es quedà tan tranquil com si no hagués fet res.

En Piera aconseguí el setè en rematar una passada d'en Sastre.

Tot l'equip bregà amb entusiasme i en conjunt es comportà excel·lentment. Fins l'Steinborg tingué una tarda feliç, cosa que tractant-se d'un refli, no acostuma a succeir.

AL-LOCUCIO

Diumenge vinent es va a Irún. Cal perdre la por i no veure fantasmes allà on no n'hi ha. Posant tot l'entusiasme en la lluita, es pot molt ben guanyar. Cal, això sí, prendre's-ho amb empena i no tenir de sentir a dir una vegada més que l'entusiasme ha vingut a la tècnica.

Convé que en Sami reculi de tant en tant per tal de facilitar l'avenç combinat de tota la davantera.

Convé que en Sastre s'animi un xic i en tota ocasió sigui difícil o insignificant, hi posi tot l'esforç i entusiasme. Convé que en Carulla es posi sobre sí i abans d'entrar en acció pensi el que va a fer.

Nosaltres tenim el convenciment que si tots plegats s'hi posen amb fe, el resultat ens serà favorable.

Anim i a la victòria, que de més difícils ens en hem sortit i és qüestió d'evitar que a les nostres costelles hi facin brometa i els compassius i els neutrals s'engreixin amb la nostra dissort.

Dova

La copa Consolació

Aquell adagi que diu que qui no s'aconsola és perquè no vol, va inspirar al terròrfic Guixà i al bonifaci d'en Germà (els dos polos), l'organització d'un torneig, el pretext del qual fóra el disputar-se una copa i el cercar, a l'ensems,

un lenitiu a l'ingrat que per molts havia resultat el finit campionat de Catalunya.

Varen convocar-se reunions, van haver-hi canvis d'impressions i la idea dels prohoms esmentats va cristalitzar. Fins aquí, doncs, tot va ésser més senzill que anar al water i estirar la cadena, posem per feina insignificant...

Però en aquest món, l'enveja és una dolència tan extesa com el professionalisme i les pretensions dels jugadors i no va tardar en fer l'oposició un nucli de federatius que al·legant sols es podia celebrar la Copa Catalunya, de totes les passades pretenien la suspensió d'aquesta tan simpàtica competició.

Com era d'esperar, els federatius pertorbadors no varen sortir amb la seva i la Copa Consolació va començar, amb vida migrada primer, però ara, que ja ha penetrat dins els públics, resulta, a més d'un torneig força interessant, unes veritables eleccions de jugadors pels clubs que més poden oferir.

El diumenge proper finirà la primera volta, per tant, és aventurat encara fer pronòstics, però sí podem avançar que el «Sans» i el «Terrassa» van al cap de la puntuació, bastant separats dels qui els segueixen.

De totes maneres, el favorit és el «Sans», al qual li manquen jugar la majoria d'encontres al seu camp i amb l'equip de novats que té, és fàcil que doni una lliçó als veterans.

I sense voler pronosticar, vet ací el nostre pronòstic.

IRÒNIC

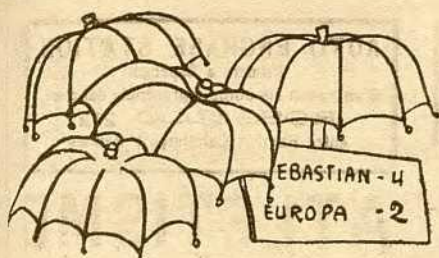

**LA PLOMA ESTILOGRAFICA
FONT-PELAYO**

Pel seu perfecte funcionament i el seu preu reduït, és la desitjada per tothom

188 models diferents

DEMANEU-LA EN TOTES LES PAPERERIES

L'«Europa», per aconseguir els barcelonistes, es decideix a afuixar, però s'equivoca de diumenge i se n'aprofita la «Real de Sant Sebastià» per guanyar els dos punts

(Del nostre enviat especial)

LLAMPS, TRONS, PLUGES, PEDREGADES I ALTRES EXCESSOS ::

Llovia, això mateix, llovia, i per consegüent estava mojado. Com que els de Sant Sebastià es varen enterar que l'«Europa» feia les seves millors actuacions el dia que menys es podia esperar, i tenint en compte que quan hi ha mullader els del Guinardó es troben com el peix a l'aigua i en fan de les seves, tots els aficionats d'aquells barris i en especial aquell bé de Déu de *girls tan estupendas* que es migraven d'amor per la bellesa d'en Cros i l'elegància d'en Pelaó, varen organitzar una romeria a Montigüeldo pregant a tots els sants del cel que fessin el favor de fer ploure per tal que l'«Europa» assolís una ressonant victòria i pogués fer la pau del deute moral amb el «Barça».

I efectivament, com si tinguessin de representar «La tempesta» i els del cel fessin de tramoiestes, va començar ja el matí a fer vent, a ploure, a calamarçar i altres coses del cas, i d'aquesta manera el camp va quedar convertit en el safareix més mullat que es recorda d'ençà que en Mallorquí va començar a jugar a futbol.

PERO L'«EUROPA» ES VA EQUIVOCAR DE DIUMENGE :: :: ::

Quan els capgrossos i altres *renacuajos* varen veure que l'«Europa» saltava al camp encantat de la vida i amb una cara de Pasquies pròpia de la diada, es varen

capbussar tots i anaren a «fer junta» a sota la cadira del jutge de gol. I tots mostraren la seva satisfacció davant de la prometença d'un bon partit i d'una possible actuació esplendorosa dels campions de la barriada de Gràcia i *pueblos agregados*.

Però és que els capgrossos no es donaren compte que els de l'«Europa» també feien reunió i es juramentaven a afuixar per fer contenta l'afició.

—Es tracta de l'honor esportiu de la regió—feia l'un.

—Sí—afegia un altre—, jo també tota la setmana passada vaig sentir a dir que convenia que nosaltres afuixéssim perquè no hi anem a guanyar res i en canvi el «Barça» en sortiria perjudicat.

—Es qüestió de sacrificar-nos una vegada més en bé de l'esport.

—Sí, mira, què hi farem.

I el senyor Escartín, que tenia un dia l'aquells de festa grossa i es feia l'efecte que era fill de Reus, va dir que no venia d'un *tanto* i va tocar el xiulet mentre els tramoiestes del cel anaven abocant galledes d'aigua i el públic es quedava a caseta a escoltar la ràdio.

PENAL

Els de l'«Europa» es feien mútuament la rialleta i es deien ells amb ells: «Ens hem de recordar del deute. Fora deutes.» I l'avis anava passant de l'un a l'altre i va ésser a l'arribada a l'Alcoriza que aquest es va decidir a treure deutes, i d'una puntada de peu va desencolar la fesomia d'en Cholin.

Penal!! —crilà el senyor Xirinaes, que era l'únic soci de l'«Europa» que acompanyava l'equip i encara d'incògnit.

—Penal!!!—assentiren acotant el cap les tres dotzenes de senyors

Canons que escoltaven el partit per ràdio.

I en Bienzobas, que xutant amb pilota parada, si no té ningú que el destorbi és un tí, va encolomar el primer gol als cinc minuts de començat el partit.

JA HI TORNEM

A ESSER :: ::

Els ràdio-galenistes sentiren un soroll estrany i perderen el punt. I tot era burxar la galena, però no n'hi havien leuits.

Què havia passat? Res, o poca cosa. En Trino, sense necessitat de cap penal, havia fet entrar novament en funcions l'home del marcador, i els capgrossos corrien com ximpls amunt i avall, espantats del *sucseso*.

I VA VENIR LA SEGONA PART :: :: ::

Fins al descans no va passar cap més incident digne de menció. Només en Gamis i en Maurici, que encara no s'havien pogut posar d'acord referent a allò del carrer de Badalona, es passaven l'estona discutint i deixant escapar els extrems que era un gust.

Però va començar la segona part i els de l'«Europa» els va semblar que el cas era afuixar, però no massa, i aquí fou quan en Pelli es va arreglar la boina basca i es netejà la fesomia perquè la pluja li descoloria la boina i semblava un carboner, i tirà un córner al minut just de la segona part, cosa que va aprofitar en Ciòrdia

MEDALLES I COPES
per a concursos d'esports
E. SEGURA-PL. REIAL, 15

CASA SIBECAS
ARTICLES PER A SPORT
ARIBAU 35 TELEF 5031A

COÑAC CABALLERO VINS

per ventar castanya a la pilota, aprofitant que tothom havia fallat i d'aquesta manera l'«Europa» se n'apuntà un.

SANT FLORENSA I COMPANYS MARTIRS :: ::

—Hombre!!— exclamaren els donostiarres lavant la inesperada reacció.— *La cosa se pone seria.*

I les arrencades dels del Nord posaven la pell de gallina a tot bitxo. En Florensa parava pilotes i feia plongeons, acudia a tot arreu i feia unes filigranes capaces de fer rodar el cap a tots els espectadors que gaulissin de bon estat de salut.

Mentrestant els companys martirs es defensaven com podien i només en Cros donava la sensació de tenir ganes que els diaris li diguessin l'endemà que havia estat el millor de l'equip.

PERO L'INTERNACIONAL KIRIKI NO BADAVA ::

I encara que en tota la tarda no féu res de bo, i semblava que dormís al mig del camp sense por d'agafar un reuma de peus, es va eixirbir de cop, i únicament per fer la guitza a en Yurrita, que no pot sofrir unes comparacions que a la llarga sempre li resulten enutjoses, es va inspirar i ja n'hi va haver prou per encolomar-ne un altre al pobre Florensa, que no hi tenia cap culpa.

I EN YURRITA NO VA VOLER ESSER MENYS

Per allò que dèiem de les comparacions, l'ex-anunciador dels *fi-japelos*, al cap de dos minuts, catorze segons i dos quints, *hizo el cuarto sin esperar hacer el quinto*

porque ya habia pasado el servicio.

La xirinola dels capgrossos arribava al màxim. I fins les granotetes que totjust començaven a nèixer s'havien de posar la mà més avall del pit i aguantar-se la barriga perquè es trencaven de tan riure.

QUATRE A DOS I BON PROFIT :: ::

Gràcies, no quedaria.

Però és el cas que els de l'«Europa», *fieles* a la pensada de no rebre de masses, es tornaren a inspirar i l'Alcázar, aprofitant un *faut* d'en Masculeta, que dit sigui ara que ve de passada, fou sens dubte el millor dels vint-i-dos, va marcar el segon per tapar l'expedient.

I acte seguit, al cap de deu minuts, ja s'havia acabat el partit.

NOUS AVONS FAIT UNE PLANCHE ::

Els directius de l'«Europa», que no s'havien pas equivocat de diumenge com els jugadors, agafaren una indignació d'aquelles que després de dinar no es poden pair, i se les empengueren a discursos contra els jugadors.

—Desgraciats! Què heu fet!!— cridava amb tota la barba el doctor Colomé.— Heu eliminat el «Barça».

Els de l'«Europa» se n'adonaren aleshores de la planxa que havien fet.

I tot eren plors i llàgrimes. I el *desespero* no tenia aturador.

L'entrenador agafà la batuta i es posà al mig de tots.

I a tres veus es cantà aquell tros del *responso* de les solemnitats:

*Valga'm Dei.
Ja no hi ha remei
Pepus
Pepus
Pepus
Europeus pepus meus
Aflictiuus europeus
Ficaviit els peus.*

DIFUNT

AUTO ENGRASE STATION

Primera d'Espanya
S'engrasen els autos a presència del cile
ROSSELLÓ. 212
entre Rambla Catalunya i Balmes

ATLETISME

LA III VOLTA A BARCELONA,
ORGANITZADA PER LA NOVA
GERMANOR

BELLMUNT I EL «BARÇA»,
GUANYADORS

Després d'haver anunciat la prova amb dues hores i un quart d'anticipació, es celebrà, organitzada pels entusiastes elements de la «Nova Germanor», la tradicional «Volta a Barcelona».

Guanyà, amb l'absència dels asos, el xicot franc i ros que es diu Bellmunt, davant la gran revelació de la cursa, el nano Albiol; en Cutié seguí donant l'exemple que per ell no passen en va els anys, i el «marathonista» Ferrer s'hagué de conformar amb el quart lloc, després d'haver anat primer durant mitja prova.

Per equips, el «Barcelona» guanyà. (Només hauria faltat que no hagués guanyat) i, per ara, demostrà ésser el rei del *cotarro...* fins que l'«Español» tingui un corredor de classe excepcional per a tancar l'equip.

Tot fou perfecte: l'organització, la «pancarta» de sortida i arribada, els controls... menys el vermut amb què ens obsequiaren l'any passat i que aquest any l'hem trobat a mancar. Un altre any serà, potser!

Abans d'acabar, direm, això sí, que el *Baúl*, fent pronòstics (creiem que és el «Niño Harold»), s'ha lluit. Però, què hi farem! Algun cop o altre l'endevinaran. Perquè dir que en Roig, amb el mal que té a la cama, posar-lo *favorito*, és una aberració, que nosaltres plaudosament l'hi perdonem...

EL NANO NEGRE

CICLES : ACCESORIS: ESPORTS

A. SANROMA
BALMES, 62
TELÉFON 1445-A
Barcelona

L'ESTISORA
SALMERÓN, 89

Gran elegància i elegància
Sempre les últimes novetats :: En casos urgents
trajes en 3 hores
CASA DE CONFIANZA

LA PALMA

PETRITXOL, 11 i 13
FERNANDO, 31

Cases especialitzades en MONAS DE NATA, CREMA i CONFITERIA,
en BOMBONERIA i OBJECTES PER REGALS, les darreres novetats

**CICLES
MOTOS
ESPORTS**

J. Benedit

CLARIS, 66
TEL. 1430 G.
BARCELONA

L'arribada triomfal i apoteosica de l'equip campio d'Espanya de Cros

No va costar gaire saber quan arribarien els nostres «trufos», guanyadors del XIII campionat espanyol de cros. Els diaris hi omplien columnes senceres, alabant la gran actuació-demostració dels modestos corredors catalans. Pels carrers el tema de conversació girava tot al voltant del campionat d'Espanya, es sentien nombrar noms: Tàpias, Gil, Penya, Campo, etc. Res, una veritable folia per l'Atletisme.

Quatre orquestres i cinc bandes, van ésser llogades per anar a esperar i rebre els expedicionaris. La gent entusiasta acudia a l'estació aglomerada. Es podien comptar mils ànimes. Més de trenta set urbans cuidaven de l'ordre públic, i en llocs preferents s'hi veien tots els personatges que dins l'esport desempenyen càrrecs alts: futbolistes, boxadors, ciclistes...

Jo, que per portar a terme aquesta informació vaig haver d'anar a l'estació a la una del migdia i cal pensar que els atletes arribarien a les dotze de la nit!! Després d'esperar, mirant de no fer un abús de paciència, quan vaig sentir que les músiques començaven, d'un salt em poso a sobre el rellotge de l'andén, em poso les gafes i preparo bloc i llapis.

Ja era hora, per fi arribava el tren que tothom esperava!!!

Quin moment més fantàstic! Totes les músiques sonaven el mateix ritme, es sentia el rum-rum de la gent i quan per la portella de l'últim vagó tragué el cap l'«apòstol» de l'atletisme, senyor Julinés, seguit pel simpàtic Santillana, el públic esclatà en una

ovació atronadora i entusiasta. Seguits dels delegats baixaren els atletes: En Castelló estirant les cames, perquè diu que les tenia en rampades, en Gil menjant una llesca de pa de quilo amb una truita de tres ous.

COALTAR
Especializado en
Cigarras

Flascó Pils 2'60

DR. CUIXART
Ave del Teatre, 21, l'ardèria - Barcelona

L'Hernández anava llegint, per aprendre la lletra del cuplet *Pato*, en Serra llegia el T B O i en Tàpias anava cercant un anell que diu que portava de Santander per a un dels seus fills, i que acabava de perdre.

Podeu suposar quins instants, els atletes no creien el que veien, semblaven anonats, però a la paraula Visca els nostres representants!, es despertaren i amb veu apagada respongueren:

—Visca!

Trenta nou autòmibus dels nous transportaren a tota la gent al local de la «Fede», formant una comitiva inacabable. La «Fede» estava il·luminada esplendorosament i al saló d'assemblees hi havia una llarga taula amb tiberi per més de seixanta mil comensals. Poc després d'una hora i mitja d'esperar que tothom estés assegut, a prec

del públic s'aixecà de la butaca el flamant president de la «Fede» d'Atletisme, «alma» de l'equip campió i amb aquella veu tan reposada però agradable, digué:

—Estic tan emocionat que no sé què dir-los. Això sí, que hem guanyat i que hem donat una prova de com es guanya un campionat d'Espanya, res més; els autors són aquests: els humil atletes. Jo he complert mon deure, i en resto satisfet.

Dels aplaudiments tota la «Fede» trontollà, i aixecant-se en Santillana, amb el seu etern somriure a la cara, només digué:

—Repeteix integralment les paraules del meu company...

De l'ovació fins una senyora vídua es desmaià.

Acte seguit parlaren els atletes: En Tàpias explicà que no estant en forma per guanyar el títol, es posà a ajudar els seus companys i que féu tot el que pogué. En Gil només digué:

—Mentre hem donguin de menjar abundantment, per mi que no temin, aniré a tot arreu on m'enviïn.

Els altres: en Serra, Hernández i Castelló, no parlaren perquè era el primer cop que es veien en tal compromís, però advertiren que es compraran un llibre per a prendre d'anar de reunió.

Com si el Vesubi estés en erupció a dues passes nostres, ressonaren els aplaudiments que es donaren a aquests tres humils corredors...

Començava la manduca i com que jo no havia tastat aliment feia dotze hores, vaig posar fi a la informació i vaig començar a dispreure l'estómac...

EL NANO NEGRE

Cicles FRANCE-ESPAGNE

A
PLAÇOS
i sense
fador

Rambla de
Catalunya,
núm. 125
RENOVA

Concessionari: J. RIPOLL - Rech Condal, 6

SASTRERIA
LA GRAN MODA
PER A
CABALLER
SENYORA I NEN
4 Rambla de les Flors 4

DE TOT CATALUNYA

DES DE VILANOVA

Opinions al marge de la nostra entrada triomfal al grup «B»:

En Castells: Estic embargat d'emoció. Veritablement això és el triomf de l'amateurisme!

En Puig: Sembla un somni... i no obstant ja som al grup «B». Ara, almenys podrem fer treballar el marcadore elèctric!

L'Altés: Ja ho veuen, fins un «penal». Oh, i això que no tinc mas-cota!

En Baldús: Mo... o... osca, al... grup «B»! Els ma... ri... ners... fins em... preparen... un... all... i... oli... d'homena...atge!

En Roca: Estic més satisfet que quan surto de can «Culleretes», els dies que sóc a Barcelona.

En Bages: Manoi, al grup «B»! Ara sí que em compraré una boina nova.

En Bertrand I: Vatuia el fetge d'un jutge dt gol, quina enveja ens tindran els de Vilafranca!

L'Avinyó: Som els amos. Si ve el «Barcelona» el plomem. Ei, el «Barcelona» que va empatar amb l'«Europa»!

En Bertrand II: Ara sí que faré xicota!

En Callao: Ja som al grup «B», vatuia l'oi! Ara, almenys ens hauran de donar sis gracioses per partit!

L'Olària: Psè, jo arrai que ja sóc un gat vell en tot això del futbol! Estic molt satisfet, però gens emocionat.

En González: Ara ja serem «asos» i jo em faré dir «hombre-llagosta II». Visca la pepa!

En Rovira: Ai, ara, com omplirem el camp! La Lolita, la Paquita i la Carmencita m'han promès que em vindrien a veure jugar cada diumenge. Serà qüestió de provar una nova marca de fíjapelo!

Un servidor: Estic engrescat del bon paper de l'equip de l'«Associació» i a tots als seus equípners els desitjo salut, sidral i bons resultats.

Ha arribat l'hora de demostrar que a Vilanova som quelcom esportivament i crec que també ha arribat l'hora de demostrar que la millor manera de conservar aquest prestigi que actualment ens té engrescats, con-

sisteix en no mancar ni un diumenge en el nostre camp d'esports. «Omplint el camp s'omple la taquilla»—digué un directiu aficionat als adagis.

«...I la taquilla és la base de molts èxits», afegim nosaltres.

Només em sap greu (?) la nostra brillant entrada al grup «B» pel senyor «Japet del Mas», de Vilafranca, que tanta brometa s'havia permès a

El millor elogi del petit

és l'opinió dels seus posseïdors

les nostres costelles. Però, què hi farem, «des bromes són com les processons: entren per allà on surten».

«Apa, buenas, poseu-vos tranquil, però no us feu retratar... que potser quedaríeu malament, com aquesta vegada.»

ABD-EL-KIKO

DES DE TARRAGONA

S'ha celebrat el segon partit de promoció entre els «A. O. de Vilanova» i el «Lleida», al camp del «Gimnàstic».

En el primer, com tothom ja sap, els dos es van quedar amb les ganes de marcar a la butxaca, augmentant l'interès per part dels vilanovins

i la canguelitis per la dels lleidatans, pel que es referia al resultat del segon partit. Però el que és en aquest, els gols varen anar a dojo, car el resultat final fou de cinc obsequis a dos favorable als de Vilanova, aconseguint d'aquesta manera ingressar en el grup «B».

Val a dir que els vilanovins es mereixien la victòria, car jugaren amb molt d'entusiasme i ganes de guanyar, però també és lògic fer constar que els de Lleida no es mereixien un resultat tan aclaparador com és un 5 a 2 en contra. Tingueren la desgràcia de no poder alinear en Molina, ànima de l'equip, i a més d'això, durant l'encontre, no tingueren ni un sol moment la sort favorable. Fins un penal que tiraren contra el «Vilanova», el porter d'aquest el va parar a l'angle mateix. Allò era per fer des-espere els més optimistes.

En canvi, els del «Vilanova» semblava que tinguessin compte corrent amb la xamba. Jugaven com si fossin a casa seva i no s'apuraven ni un sol instant, amb la qual cosa aconseguiren que els de Lleida perdessin la moral i per tant tota probabilitat de victòria.

He dit que els «A. O. de Vilanova» havien entrat al grup «B» de primera categoria, però m'he oblidat de dir que el «Lleida» havia passat a una categoria millor. Els estranya, oi? Doncs, no, amics meus, no us estranyi. El «Lleida» ha passat a una categoria millor, perquè, de la mateixa manera que quan un s'ha mort li diuen que ha passat a millor vida, el «Lleida», passant a la segona categoria, és igual com si s'hagués mort i, per tant, també ha passat a una vida on no es coneixen les penes. Perquè vostès no em podran negar que el «Lleida», com tots els altres equips, sortint del grup «B», és a l'aigua. I essent a l'aigua—que és el mateix que dir al pot—no sofrirà més els entrebancs, trenca-colls i inclemències de la vida que en aquest cas és el grup «B». *Somos?*

Rebin, doncs, un en un sentit i l'altre en un altre, la meva més cordial enhorabona.

—Escolti, em pot dir per què el «Tarragona», aquest any no ha tingut dret a les eliminatòries per entrar al grup «B»?

—Home, home...

—Que per ventura no són de Déu?

—Home, home...

ACADEMIA

PORTAL DE L'ANGEL, 10

Fundada en 1879 : Telèfon A-5041

SUCURSALES : a Madrid, Avinguda Conde Potholver, 7; a LLEIDA, Estereria, 10

COTS

CLASSES SELECTES (separats els dos sexes en diferents pisos i escales)

ASSIGNATURES : Lletre Comercial, Ortografia, Correspondència, Càlcul, Classificació i Arxíu, Pràctiques d'Escriptori, Teneduria, de conformitat a les lleis tributàries i Llibre de Venes, Mecanografia, Taquigrafia, Dibuix, Francès, Anglès, etc.—Classes generals, quota mòdica.—Classes particulars per a persones respectables.—Noves classes per a la DONA a 5 ptes. mensuals, una hora diària, i alterna el Francès, Anglès, Mecanografia, Taquigrafia i Dibuix.—CURSOS RÀPIDS

TRINXERES 3 teles, 50 ptes.

VEGI ELS APARADORS

SASTRERIA SERRA Rambla, cantonada S. Pau

—I per què el «Vilanova» ha entrat al grup «B» sense jugar amb els campions de les altres províncies catalanes?

—Home, home...

—Així no calia fer campionats provincials, doncs!

—Home, home...

—Es a dir, que la Federació fa el que li dóna la gana i tant se li endona de perjudicar a l'afició comarcal?

—Home, home...

—Doncs miri, el que és per mi ja poden enterrar el futbol perquè per fer-se un tip de suar per no res, tan se val que ho deixem córrer. Es com si jo tingués fam i em diguessin que a deu quilòmetres lluny llençen el menjar; em fes un tip de córrer, i després em trobés que m'hani pres el pèl. No?

—Home, home...

—Hòme, hòme! Què tants homes, carat! Aquí el que hi ha és que ens enreden com a xinos! (suposant que als xinos els enredin)

—Home, hòme... em sembla que té raó.

LLANGARDAIX

ELS ESPORTSMENTS PRENEU Llet EL NIÑO

DES DE MANRESA

La possessió de la supremacia entre l'«lluro» i el «Manresa» resta encara una incògnita. Que allà ens escavetxen? Ja sabem què ens toca fer aquí. I així transcorre el temps i els anys, i no hi ha qui pugui vantar-se de tallar el bacallà. Es el millor que pot ocórrer pel bé de la rivalitat.

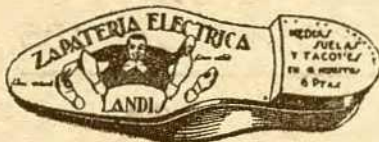
La partida disputada l'altre diumenge al nostre camp, en una fastigosa tarda de vent, es decidí, com era d'esperar, a favor dels nostres. La pròxima vegada ja sabem què ens tocarà... Ei! Si anem a Mataró!

La presentació dels nous elements fou ben rebuda. El que més èxit semblà tenir fou el defensa Poch (183 quilos), a qui uns olles reberen amb forts aplaudiments quan el «Gordito» sortí a deshora a rellevar la «Tòrtola València». El més encertat hauria estat despedir-lo amb semblant demostració de simpatia... i pregar-li que no tornés a sortir més. *Habràse visto otra pepa?* Nosaltres li recomanem que estudi força i trobi la manera de combatre el càncer, que potser ho aconsegueixi, però el que és jugant a pi-

lota, el xicot està a l'alçària d'un pàrvul. I a propòsit d'en Gabaldà. Per quins set sous l'heu d'arreconar? Per ventura no ho fa prou bé? Veïem si us direm mones!

A la davantera, en canvi, hi tenim dos senyors artillers. En Giner és tot un jugadoràs, i amb en Roca, tot entusiasme i valentia, formen una pa-

Muntaner, 32 : Barcelona

Bilbao: Jardines, 9: Tel. 20.9

rellà ofensiva de pronòstic greu i es fan mereixedors a què els comparem amb els immortals Daoiz i Velarde. En Simónet, d'interior, també ho fa bé... si afines més la punteria. En Conesa ens convencé en el lloc d'extrem, i amb en Lorén, quan està de llomillo, completen la davantera que donarà més d'una victòria al «Centre d'Esports» en la present competició per la possessió de la «Copa Catalunya».

Quan els sidralistes manresans llegeixin aquesta crònica, ja s'haurà engegat la tronada. Confiem que els nostres representants hi faran millor paper que en el darrer campionat. Si s'hi entesten, no fóra d'estranyar que a la vitrina del club hi figurés un nou trofeu. Déu ho vulgui!

Llegeixo:

«Se ha perdido club que responde por «Flor de Lis». Se gratificará espléndidamente a quien facilite datos para dar con su paradero.»

En saben res, vostès?

En Senyal està d'allò més engrescat amb el projecte de la piscina del Casino. El xicot diu que hi haurà salada i tot. Les dificultats, de moment, estan en trobar paganos. Ara per ara diu que ja té cèntims per la sal. *Algo es algo!*

MISS TINGUET

DES D'OLOT

En altres temps, per a poder fer ploure, feien la mar de coses i quasi sempre fracassaven. S'organitzaven pregàries, processons, i si a Sant Pere li semblava bé, plovia o no ho feia; però, ara, amb menys coses, és tret segur; no falta més que la Junta fixi els cartells anunciadors d'un partit i pluja segura. No falla!

La gent d'aquell temps, si els ulls de poll els picaven, deien: «Tindrem pluja»; però, avui, tenim un altre senyal que d'un quant temps a aquesta part no falla.

Així és que ja tenim un gran problema solucionat. Mai més patirem set; farem com alguns jugadors, que, a pagar la Junta, beuen, no perquè tinguin set, sino... que ja m'entendràs tot fent l'ullet.

La Junta s'ha dividit en dues parts; els uns són els treballadors, que amb aquella bona fe es sacrifiquen pel club; els altres estan empipats perquè no els queda res per fer, car quan ells hi van, els altres ja en tornen.

Mai l'«Olot F. C.» podia trobar uns senyors que s'enfadessin perquè no els deixen treballar.

Corren rumors que en la província de Girona es constituirà un Col·legi d'Àrbitres. Si no és una bòfia, el nos-

TRAJOS A PLAÇOS 5 PESSETES SETMANALS

Sastreria SABOYA

Carme, 44, entresol, 2.ª (enfrent de l'Hospital)

tre col·legiat deuria ésser el degà.

Ho celebrariem, perquè no està bé allò que li fa el justicier Col·legi al nostre àrbitre.

Amic Singer, la gran solució seria que tots els àrbitres els declaressin *amateurs*; llavors tots trobarien que aquesta comarca és massa lluny; però mentre cobrin 95 pàfies, els talls se'ls cruspiran ells, mentre tu t'estàs fumant de sentiment per aquesta capital de la muntanya.

Visca la repartidora!

SIFONT

DES DE VICH

Aquesta setmana, a falta d'altres temes, em proposo fer una petita biografia dels nous elements de Junta. Allà va:

El futur president és home petit i bonatxó i vot de qualitat en la taula dels ocellistes, de la qual també és president i fuma de 4'50.

CASA LAYRET

EXTENS ASSORTIT EN ARTICLES D'EXPORT

: Preus molt reduïts i qualitats superiors :

Central: Carrer de la Boqueria, 29

Sucursals: Ferran, 30, i Carme, 38 : Barcelona

LA MILLOR LLET EL NIÑO

Secretari: En Marcel. Què en direm d'aquest? Fuma amb pipa, escup, fa certa fortor de puntes de caliquenyos, és la *pesadilla* dels joves que són per casar de la taula rodona, entre ells en Mocadorets i en Pauet.

La llestesa només li he vis aixecant la llebra i després escorrent el *bulto* i ensenyant algú a firmar per *poders*.

Caixé: Mas. Pràctic en aquest ram, disfruta d'una veueta que és l'enveja dels rossinyols i té propensió a enternir-se davant d'una bona pubilleta; ídem que en Pauet.

Vocal: Julià. Si arregla la Junta com els rellotges, crec que aniran a l'hora.

En Gatcha, encara que element vell, podem dir-li nou, perquè ha fet com *maestro* Fuentes, que sempre es retirava, però mai no se n'anava.

Vocal: Cunill I. Si l'anyorament del seu germà *Americana* el deixa treballar, farà molta feina, i és allò que sempre té fonda oberta.

Com poden veure, aquests elements encara que d'estatura no passen de metre amb deu, excepte en Cunill, són uns grans homes, per lo qual la societat n'espera gran coses.

En Sisó ha estat encarregat de proporcionar els *quadrants* necessaris pels individus de la directiva que hauran d'escoltar els discursos fogosos d'en Gatcha, els teòrics d'en Buxó i les controvèrsies d'en Marcel.

PULIT

DES DE SANT BOI

Tenim un problema, o sigui el de la Junta, arranjat. Ara anem per la qüestió més important que és l'equip; si aquest vol la ruina del nostre club és un fet, però si l'equip vol, la vida, l'entusiasme i la glòria del mateix és seva. Es, per tant, necessari portar-hi tota atenció perquè l'equip vagi com cal, pel sol fet que si els jugadors volen podrem arribar a un lloc que hom fa anys que es veu passar per alt.

El principal és que els socis paguin i callin.

Doncs com sabeu *sin dinero no hay sermón*, i a més tenim soci que perquè paga no i rals, alguna vegada amb peces de la *perilla*, es creu amb el dret de xiular i obrir una boca com un cràter per criticar l'actuació de jugadors «amateurs». Ve després l'afer més important, el dels jugadors; que compleixin i tinguin disciplina. Es del tot imprescindible que compleixin fent que el club vagi a l'hora, i perquè el club vagi a l'hora és menester comencin per ells ma-

VIVERT Vi natural escumós
Aperitiu i digestiu

¡Automobilistes! ¡ULL VIU!

Els millors Tallers de Reparacions elèctriques amb tot el que és de l'Automòbil

Tallers CABVERA
Provença, 312-Tel. G. 1296

PROVEU
L'AMILCAR
8 CV.
PROVENÇA, 185

—Escolta, Rufino, amb el teu reuma és impossible batre el record de velocitat...

—Quan hagi pres un parell de uascós d'URO-REUMA, ja no m'ho diràs més. Unió, 5, Farmàcia.

Venda i reparació de Nines
MONTSENY, 35 - GRACIA

VIA LAIETANA, 30

ENVIEM GRATUITAMENT EL NOSTRE CATÀLEG ILUSTRAT

DE MANIL!!!

Si, es pot creure bè, **MENIER**
el millor CACAO,

teixos i si es diu sortirem a la una, a la una menys cinc hom deu d'estar preparat. Ens assabentem també que ja ningú vol «calén». Senyors Borrell, Santi, Sastre, Fonseré i *otras hierbas*, l'enhorabona. D'això en dic homes, veuen que l'amo no té per mantenir-los i ells fent una fatxendesa *sin igual* diuen «no en volem» mentre no n'hi hagi i cotinarian jugant sense cobrar. I encara els xiukaran si ho fan malament? Ja se sap, sempre hi ha gripaus en aquest món. Quedem, doncs, que els jugadors tots sou iguals, tots porteu al vostre damunt un lema: la «fe» i les ganes de guanyar l'adversari, no els dos o tres naps.

I si així no ho féssiu, i cadascú anés per ell, ajudant que el nom del «Santboià» anés fins com avui de corcoll, ho direm tot i a tothom i fins aquells que hi ha més enllà del Manicomí dels homes se n'enteraran, repetim, ho direm tot, si sou o no «gorreros» com els corresponsals, si festegeu, us farem avorir de la xicoteta, ja que si no estimeu el club tampoc estimareu a ella, si ja sou dignes de canviar-vos de paletes amb tintorers, si no us mereixeu un benefici, si teniu bona planta per servir a cal Pirret, si la cura de les lesions puja vuit, nou o deu centes peles, etcètera, etcètera.

Judicials: Ha estat aixecada la condemna a desterro que sofrien els corresponsals. Estem segurs que diumenge aniran al camp de franc. No estem conformes! Que paguin.

ADALASNAK

DES DE SANT HILARI DE SACALM

Ja s'ha casat el nostre secretari. El mai no prou lloat mig-ala de l'equip primer (no n'hi havia cap més) del nostre club ha pres l'estat matrimonial i ja està tot acabat. Adéusiau, nenes que us il·lusionàveu. En Papitu, l'il·lustre Papitu, ha arribat a l'edat del saltador... i ha saltat.

El futbol està ja ben llest. Ara si que serà qüestió de plegar el ram i cantar les absoltes al club. Perquè ni que ara es tractés de fer un partit no hi hauria manera que els jugadors ho fessin com cal. Perquè amb el casament del Papitu es va veure l'estat de desentrenament de tots plegats.

Del navi no en parlem. En Carbonell només feia que ficar els dits a la xiera de la xocolata i empastifar-se la cara. En Papitu de can Famades, que feia de testimoni, si es

Madeu diademes i
cintis forcats el
asseten la famosa **Crema-Tina**

Articles per a tots els esports FONOGRAFS I DISCOS LA NACIONAL: Sta. Anna, 21

descuida el casen a ell en lloc del nuvi. En Fonso va ruixar de cafè la camisa neta i polida del president que, arribant a casa, es va haver d'acuirassar per parer el cop..., etcètera.

Els en podríem explicar tot un feix, però avui hem acabat el temps i els tortells ens esperen.

Una altra setmana els posarem al corrent de com va per ara tota la cosa.

PARAIGUA

DES D'OLESA DE MONTSERRAT

L'autoritat d'en Parera I al camp, és tan gran i fa tanta por com l'home dels nassos. El dia del partit amb el «Fortpienc», a conseqüència d'una jugada bruta, el capità, i molt aviat comandant, del «C. E. Olesa», ordenà l'expulsió del seu germà, no volen-se retirar aquest fins l'últim tit, tit, tit, tit del senyor Mimó.

Ens fa l'efecte que en Parera I no ha pensat mai amb allò del mirall, o si no, pregunta-ho als de Sant Sadurní.

Els de la Junta estaven rumiant quin present de bodes podien fer a en Tena II. No sé al final el que han decidit, però el que sí sé, i consti que no ho diré a ningú, que sols comprà un matalàs i n'hi poraren dos. Ignoro si amb en Parera II l'hi han arribat satisfaccions o el matalàs ha vingut de Vilafranca.

Segons informacions cablegràfiques arribades de la capital de Mikk-Hago, asseguren que pròximament es celebrarà l'arròs amb oli en honor als campions del grup «F».

La setmana entrant els en parlaré.
SIR LOVÈME

DES DE PALAMOS

PALAMOS, 5. — SANT CELONI, o

Seguint les bones actuacions dels nostres jugadors, diumenge passat ens varen donar una exhibició de bon futbol, guanyant els minyons de Sant Celoni.

Donava gust de veure com els anaven encolomant a en Sibina, que feia gests de contrarietat i cabrioles, però

DEPORTISTES!
El meravellós bany turc, el
podeu pendre al
BANYS ROMANOS
18, Aalto, 18

mai no es feia amb la pilota. Això no vol pas dir que ells fossin coixos, tot al contrari; i l'àrbitre, encara que era de casa, els anava ajudant i de quan en quan els deia: «Entre al fiellato d'en Mayor, que prendreu xocolata! Però en Forné, en Rosalench i en Ventura s'ho havien agafat a la «tremenda» i els feia arronçar el llombrigo i perdre les il·lusions d'arribar al fiellato.

L'activitat de jugadors a casa nostra és incomparable, indefinida, no passa partit ni partidet que l'equip no estigui canviat, car amb això la Junta són uns reis. També ho són en l'art d'inscriure jugadors, car avui dia compten amb 35 d'inscrits, que no més serveixen per no pagar les mensualitats, entrar de franc, rompre sabates i embolicar-se els uns als altres; són xicotets que si es miresin bé, no tenen cap aptitud, però de pretensions no cal parlar-ne, el que més o menys se sent un Sami, o bé un Piera, però tots plegats són una colla de «pes». Però ells, pobrets, no en tenen la culpa, els que la tenen són els senyors de Junta, perquè els vaig a

Per desdejunar bé no hi ha com el
Chocolat MENIER

SASTRERIA LLORENS

Paradès, 3

dir: Encara no veuen un xicot que pica tres xuts a porta ben dirigits, que ja el van a respallar i li prometen un lloc al primer, i és clar, agafen unes pretensions que quan se les volen treure, ja no hi són a temps.

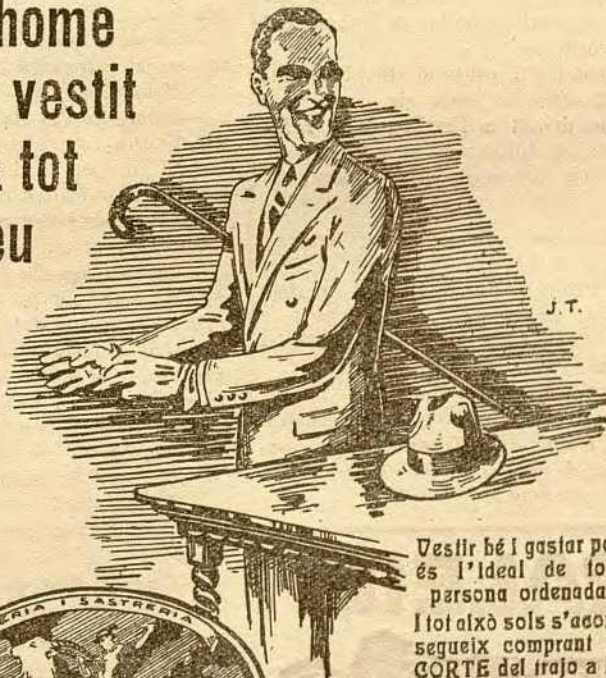
Així, doncs, socis del «Palamos», protesteu en una reunió general dels jugadors explotadors i maleantes, que no rendeixen el gasto que porten! Hi si almenys estessin agraïts; doncs encara es pensen que hi tenen dret!

Després del funestos resultats obtinguts amb el «Ceida», que varen guanyar perquè estaven carregats de llet, encara el corresponsal del diari dels morts va tenir la barra de dir que els jugadors palamosins es varen posar a la defensiva, i en Mayor ens va salvar d'una veritable derrota. Quan nosaltres vàrem portar la iniciativa del partit.

Pel que es veu, aquest xicot la imparcialitat li fa perdre la gana i l'escriure li treu del cap el que veu. Que potser no hi eren? Del contrari, perdón!

SECTA CAPIROT

Un home
ben vestit
va a tot
arreu

Vestir bé i gastar poc
és l'ideal de tota
persona ordenada
I tot això sols s'acon-
segueix comprant el
CORTE del traje a la

**Gran Panyeria i Sastreteria
BA TEXTILS CATALANA**

Per a obtenir una bona confecció, dis-
posem d'un excel·lent tallador de
primer ordre i solament comptem 50,

60 i 75 pès.
Per les eixu-
res d'un pessil
La Textil Catalana
PL. D'EGE, 11 V. GRIET 22, 25

SPOR! MENTS!! PANYERI - FÉREZ

Té les últimes novetats de la temporada
15, Carrer de l'Hospital, 17

El futbolista aragonès

CARACTERISTIQUES. — UN INTERVIU. — LA TOSSUDE-
RIA I LA NOBLESA. — FINAL
DRAMATIC.

El futbolista aragonès, esportivament parlant, és més inofensiu que un *dribbling* de l'Arocha i més cadell que en Llorens després d'encolomar-li quatre gols. Desconeix la tècnica del futbol, crida als seus companys d'equip mentre ell no n'encerta ni una, es fa un tip de córrer per agafar la pilota i un cop ho ha aconseguit fa una pi-
fiada indigna, etc., etc.

Malgrat tot l'anteriorment esmentiat, és entusiasta, gasta geni i és dels que si no hi fa més és perquè no pot. Aquestes qualitats, unides a un xiquet de xamba, produeixen durant els partits unes reaccions admirables, espeterrants, que deixen a l'equip contrari més parat que un tramvia quan li salta el trollei, i acaben, moltes vegades, fent treballar a l'home del marcador.

Decidit a esbrinar tot l'alludit, junt amb la sèrie de coses que m'he deixat a l'estilogràfica refe-
rents al futbolista aragonès, vaig celebrar l'interviu que segueix:

(L'escena a Saragossa, naturalment. L'Ebre al fons (no al fons de l'Ebre). Personatges: un futbolista aragonès i un servidor.)

—Recontra! Pero usté es periodista?

—Sí, miri, és allò...

—Rediós, maño! Pues pregunte. Como si fuéramos en el juzgau. A mí las entrevistas me tienen entusiasmao!

—Doncs, miri, m'hauria d'explicar quatre coses referents al caràcter del futbolista aragonès en general i tot allò que pugui interessar als nostres llegidors.

—Pus ya lo creo!

—Som-hi, doncs. Vostès, els aragonesos, quan surten al camp, confien en la victòria?

—Pus claro!

—No l'entenc.

—Pus que salimos al campo, sobretodo en el nuestro, convencidos de la victoria. Como que la Virgencita nos protege!

—Així, vostès, si guanyen, és per miracle, doncs.

—Los que ganan por milagro son los del equipo contrario, rediós!

—(Ja ho crec!) Escolti: quines són les característiques del joc de vostès?

—Tenemos tantas, recontra!

—Doncs expliqui'm la més essencial.

—Vamos; pus, clarico: las patas en el estómago!

—Mosca!

—Sí, yo he sido franco. Los aragoneses somos mu francos.

—Sí, home, sí, l'hi agraeixo. I parlant d'una altra cosa: quin sistema empen per a marcar els gols vostès?

—Es mu sencillo: los directivos pagan una copita de vino tinto con sifón a uno del público pa que grite al delantero-centro nuestro: «Ridiez, que no lo encolomas!», y claro, como los aragoneses somos mu testarudos, no paramos hasta que marcamos un gol.

—Caram, és molt original!

—Y práctico!

—Home, francament, molt pràctic...

—Que le digo que sí, ridiez!

—Bé, doncs, no s'hi encaparrí.

—Que le repito que es mu práctico!

—Està bé, home...

—Oh, pero no me niegue que es una cosa práctica, señor!

Com que vaig veure que si allò durava massa no tindria prou quartelles, i d'altra banda el convèncer un aragonès és més difícil que passar la maroma a dalt d'un camell, vaig optar per variar de pregunta:

—Parli'm amb tota sinceritat, per acabar, del públic aragonès.

—Pus hablando clarico: el público aragonés es el más noble de España. En nuestros campos y fuera de ellos somos de los pocos, de los rarísimos públicos que sabemos obrar con la dignidad que nos caracteriza. Para nosotros, los equipos rivales no son más que ocasiones que se nos presentan para demostrar nuestra tradicional y popular nobleza baturra... Correspondemos al enemigo con una lluvia de aplausos. Oh, nuestra ideal y magníficamente lógica nobleza!

Quan més engrescat estava el futbolista aragonès tot recitant aquests elogis tan verídics (?) i evocadors de noblesa, es van sentir uns grans crits i un terratrèmol de mil federatius. Trencadissa de vidres, trets, xisclets, cops de roc...

Vàrem restar esglaiats. Si ens haguessin punxat no ens haurien trobat ni una peça de calderilla.

Va passar un xicotet corrent amb un roc a les mans. El vaig aturar, ple de curiositat:

—Què succeeix?

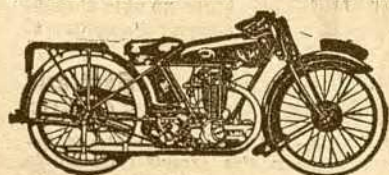
—Pus qué quiere que suceda, recontra? Es el equipo contrario, que lo acompañamos al hotel.

I va apretar a córrer.

Ens vàrem girar per interrogar el nostre entrevistat i fer un xic de brometa sobre la noblesa d'Aragó, però ja no hi fórem a temps: acabava d'ofegar-se entre les aigües color de cafè amb llet de l'Ebre. (La planxa havia estat massa grossa.)

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

RALEIGH

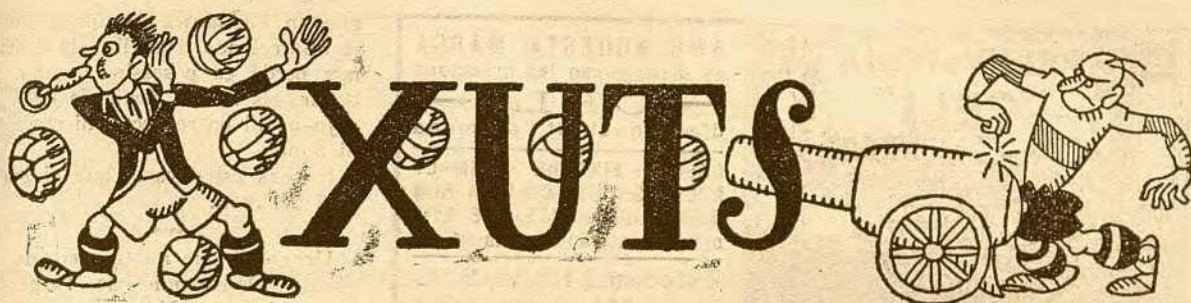

**J. SUBIRANA
CLARIS, 75**

CALLICIDA MASO ARUMI
1 P. FRAC
ESPECÍFICS FARMACIA
D'NADAL R CANALETASI

CERVECERIA-RESTAURANT "LA PATRIA"

S'hi celebren els millors banquets: Esmeradíssim servei a la carta
Preus reduïdíssims ————— Salonets independents
PLAÇA SEPÚLYEDA (xanfrà Muntaner)

Ens han assegurat que avui es portarà a terme aquell sopar ja cèlebre d'un extrem-esquerre fabricant de medalles i un federatiu de Palafrugell i de Girona, amb els testimonis corresponents.

De totes maneres, si ens haguessin enganyat i no fos tal com diem, ja protestarem enèrgicament.

En Deop va cridar en Platko i li va dir:

—Miri, ens convé que torni a jugar.

—Perfectament —respongué l'interpellat.

—Es que ha d'ésser diumenge vinent.

—Sí, senyor.

—Oh, i s'ha d'anar a entrenar.

—Conforme.

—Però ben aviat.

—Me n'hi vaig tot seguit.

I a un home així encara gosar tractar-lo a empenyes?

En Sunyol, amb la baixa d'en Llorens a la butxaca, ha fet i ha deixat de fer tota la seva feina de sempre, però sense decidir-se mai a arreglar l'enujós assumpte.

I cada vegada que, treient-se papers de la butxaca, topava amb la carta aquesta, es deia a si mateix:

—Pobra criatura! Quina llàstima que fa!...

Cinc centes ptes. de sou.

Cent per haver estat inter-regional.

Setanta cinc per partit guanyat i cinquanta per empatat.

Ara, sumin.

I calculin en Llorens si veritablement haurà fet o no un bon negoci.

5.000.000 de ptes.

corresponen als premis majors del sorteig extraordinari del dia 17 de maig, els quals premis són a la venda en la LOTERIA DE LA SORT, Rambla de les Flors, número 12.

DECIMS a 100 pessetes

Hem llegit comentaris per tots els gustos del partit «Barça»-«Europa», i n'hem llegit de tan interessants com aquell que deia que l'«Europa» estava en un deute moral amb el «Barça», ja que aquest es deixà guanyar per cinc a un,

RECANVIS

— PER A —

CHEVROLET

CITROËN

FORD

III

La casa que ven més barat és

“Comercial Industrial Automòbil Pasqual Sogas”

Diagonal, núms. 394 al 398

(Cantonada a Girona)

Telèfon 2335-G : Barcelona

Preus especials a garatgistes

i taxis

ESTOCK COMPLET DE TOTS ELS

MODELS : ACCESSORIS, NEU-

MÀTICS, OLIS, GASOLINA, ETC.

per tal d'afavorir l'«Europa» en el campionat de l'altre any.

Permetin una pregunta sense malícia: «El «Barça» afluixa per afavorir l'«Europa» o per perjudicar l'«Espanol»?»

Fa uns quants dies que en Sagi va somniar que a les cinc del matí en Sami i en Castillo l'anaven a despertar cridant des de baix el carrer, a dalt d'un auto, segurament per anar a fer alguna passejada i molt possiblement per no acabar anant a missa.

De totes maneres, no s'ha pogut comprovar si era somni o realitat.

L'interviu del *Mundo* a en Mas ha tingut la virtut que el col·leccionista de gossos es sentís amb una superioritat que el fet d'haver-lo seleccionat per a l'equip nacional ha acabat d'augmentar.

Amic Mas, encara que siguis de Palafrugell, pensa que la decadència d'en Maurici va ésser deguda a una cosa per l'estil, per no dir ben exacta.

I que et serveixi d'experiència.

Ara en Llorens, després de tot el que li ha passat, troba que el pitjor de tot són els comentaris de l'Aguirre, que ha dit que tot aquest joc no era res més que una *chi-quillada* i que *dejando'o un día sin postre* tot quedaria arreglat.

Es a dir, que, per sobre de tot, li han tornat a dir criatura.

Ja ha tornat en Mauri, el del *rostro pálido y estirado*, i els del *Mundo* li han fet un interviu que diu tan poques coses, que quasi no diu res.

De totes maneres, ja procurarem d'informar-nos una mica i de fer-li xerrar quatre coses d'aquells barbis.

Per endavant li desitgem bona salut i força satisfaccions.

Que la vida *sin satisfacciones* no se comprende.

En Sagi es vol vendre l'«Amílcar». Així, tal com sona, hem sentit que ho explicava a un amic íntim. De manera que si nosaltres fóssim *enragés*, ja seríem cap el carrer de Ballester, número 29, a

ESTABLIMENTS

CAP 2 0 2 CUA

FAMOSOS RESTAURANTS

DIPUTACIO. 202 (entre Aribau i Montaner)
I PASSATGE DEL CREDIT, 517. en el n.º 101
carrer Ferran : Tels. 2230-A i 1999-A, Barcelona

AMB AQUESTA MARCA
es distingeixen las creacions
— CELI —
d'alta qualitat i de moda

**CREMA - FIXADOR - ESMALT
POLVORS-AIGUA COLÒNIA-ROM
QUINA-LOCIO-EXTRACTE-ETC.**
DEMÀNLS ALS BONS ESTABLIMENTS

Esteban i Nolla, S. L
Apartat 273 : BARCELONA

fer-li les proposicions del cas.

Perquè poder lluir un auto propietat d'un internacional, és una cosa que no passa cada dia.

En Mas, aquell cambrer del «Tívoli», ens ha pregat que rectifiquéssim. Resulta que no és el club el que li envia peles a ell, sinó que ell, cada vegada que l'equip va a fora, dona diners a qualsevol jugador perquè li enviï els resultats per telefonema.

I així ell pot participar-ho als socis i a les amistats.

Això són entusiastes de cor!

En Bartos és campió d'Espanya dels «plomes».

L'escola preciosista d'en Bartos, aquella boxa, sòbria, neta, a base exclusivament dels punys (sense cops le cap, agafades i empentes) ha triomfat plenament a Madrid, venent aclaparadament en Ruiz.

Diu que en Ruiz es presentà en baixa forma. Potser sí. Amb tot, avui dia creiem que en Ruiz ni en alta forma pot vèncer en Bartos.

Ara s'imposa una competició entre en Bartos i en Gironès i en Barbens, per veure quin dels tres s'emporta el pollastre definitivament.

Aquesta vegada estem orgullosos de poder ésser espectadors.

En Zamora i en Sami es compren els barrets a can Tanganelli: Jaume I, 3.

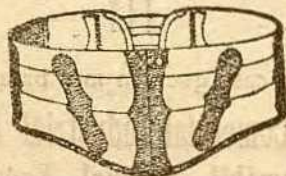
Perquè el públic no s'engresqui amb el que li dicten, és precis que se sàpiga tot. I com que la nostra missió no és altra que posar de relleu tot el que succeeix entre basitadors, amb tot el sentiment ens veiem obligats a dir:

I. Que no és cert que en Llorens donés paraula que jugaria el diumenge contra l'«Europa», car havia comunicat al club que assumptes de família li ho impedi-

II. Que fou un intermediari el que s'hi comprometé, amb l'afany d'arranjar-ho.

III. Que ultra les declaracions d'en Sami, en Llorens estava molest amb uns quants companys d'equip, que a Sant Sebastià el prengueren per cap d'esquila, fent-lo víctima de bromes pesades, es-

L'ENGREIXAMENT... es redueix mitjançant la nostra faixa especial per a cavallers, de components elàstics, i eliminaren les capes adiposes de vostre ventre, i a l'ensame guanyareu agilitat. Demaneu detalls a **CASA SABATÉ - ESPECIALITATS ORTOPÈDIQUES** Carrer Fernando, 24: BARCELONA

Especialitats en Suspensoris, Genolleres i Turmelleres elàstiques per a futbolistes

pecialment a les hores dels àpats, en dos dels quals en Llorens no pogué menjar res del que li servien.

IV. Que durant el viatge de tornada, en Llorens es veié obligat a viatjar sol en un compartiment. Nosaltres no som profetes, però pronostiquem que tot s'arranjarà.

La indignació dels periodistes ha estat gairebé còmica.

Això que els de l'«Europa» tin-

guessin l'avilantes d'empatar amb el «Barcelona», i en lloc de demanar perdó es posessin a saltar i ballar, els ha fet sortir de foc.

Ja no hi ha respecte, ni modals, ni temor.

No ens estranyaria que vingués la fi del món.

Un retall que no té preu, de la «Fulla Domininal» de l'església parroquial de Mataró, corresponent al dia 25 de març de 1928:

«Amonestacions.—Llàtzer Florensa i Rifà amb Joaquina Serra.»

Ara ja no poden dubtar que en Florensa es casa ni que el XUT! té la xarxa d'espies més formidable del món.

L'autor de l'anunci «Sí, però... Vila vestirà a vostè millor», volia anar de delegat amb l'«Europa» a Sant Sebastià.

—Just! M'anirà bé! — va dir com aquell que ha trobat la solució.—Aniré a Sant Sebastià, i com que ja seré a mig camí, m'arribaré a Sevilla per veure les festes de Setmana Santa.

El doctor Colomer va gratar-se la barba, va encarcar les celles i amb una mirada amenaçadora evità que els companys de Junta esclafessin a riure.

Recorden el dibuix que figurava en la coberta del número de la setmana passada?

Doncs un venedor ambulant del XUT!, aprofitant l'ocasió de fer sensacionalisme, amb una veu gairebé «gran guinyolesca», cridava:

—El XUT!, que ha sortit avui amb en Sami demanant caritat!

Es confirma que en Tena II es queda definitivament a l'«Español» i que en Broto no el volen aquests ni els del «Barça». En canvi, en Massagué, amb tot i la seva edat «tuthankanesca», passarà al «Bar-

Si vostè vol vèncer aquesta debilitat que'l fa ésser inferior als demés deu prendre el

Fosfo-Glico-Kola Coménech

Aquest enèrgic reconstituent és el que tonifica a vostè

Amb un flascó n'hi ha prou per notar-hi una gran millora

Demani'l a farmàcies i centres d'específics

SEMANA SANTA a la Costa Brava i a l'Hotel del Santuari de Sant Sebastià

Meravillosa vista, única al Mediterrani. Obert tot l'any. El preferit pel seu bon servei i cuina immillorable. A l'estiu preus especials per a famílies. Auto als bany a la platja de Llafranch. Coberts des de 6 ptes. Per encàrrecs al propietari MODEST LLADO. Telèfon núm. 7. Calella de Palafrugell.

ca» a fer companyia a en Martí. Fins l'any vinent, que els hauran de llençar tots per *caducados*.

Els del *Mundo* varen trobar en Portas, un dia que el defensa de l'«Espanol» estava d'un bon humor magnífic, i el xicot els va explicar tot allò que en Zamora firmaria pel «Barça» l'endemà, i ell l'endemà passat.

I els del *Mundo* (això és el més greu) s'ho varen creure de bona fe.

En Zamora va al «Barça»? Així ho diuen.

Encara n'hi ha que van més enllà i fins i tot ho asseguren.

Però resulta que hi ha gent que no saben el que diuen.

I també n'hi ha que no saben el que asseguren.

I val més no capficar-s'hi i esperar *los acontecimientos*.

No ens ha agradat mai fer enfadar a ningú. Però ens fa la mar de gràcia el comunicat de l'oculista del «Barça», el qual ha certificat que en Platko té perfectament sana la vista, i que, per consegüent, els fanàtics poden restar tranquils.

Això és una manera com una altra per posar en un compromís a en Platko. Perquè si ara ho fa malament, no podrà dir que és qüestió de la vista.

En Mauri, quan va arribar a Barcelona, va cuitar a comprar-se una localitat per al partit «Barça-Europa», creient que es divertiria i veuria «bon futbol».

Ens consta que en sortir del camp del «Barcelona», després del partit, gairebé estava decidit a tornar a embarcar-se cap a l'Havana.

El desengany fou terrible.

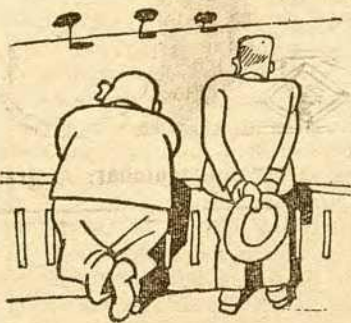
En Mauri, en unes manifestacions que féu a un periodista, explicà que en Paco Bru ja era en camí de Barcelona i que en Colls

també pensava fer el mateix pel juny vinent.

I pensar que varen marxar tan il·lusionats!

Qui gira millor el abrics i vestits a l'inrevés? El taller de sastreria Lleona, 3, prop P. Reial

La Nau de dijous passat explicava als seus llegidors que en Platko té la vista normal i per a mi-

—Escolti, senyor Dova, vostè creu que per aquí trobarem socis pel «Barça»?

—Ja ho crec, senyor Rosell, quan llegeixin l'estoc que porto de la gran Camiseria BELLFORT: Call, 3, 5 i 7, tothom vindrà de bon gust.

llor garantia publicava el següent certificat:

«Certifico que el senyor Francesc Plattko ha estat examinat en la seva vista i he constatat que la seva agudesia visual, camp visual i adaptació a l'obscuritat, són completament normals. I perquè consti, lliuro el present certificat, etc.» Signat, Dr. Arruga.»

Si es posa de moda això de publicar certificats, ja tenim feina per estona.

De *La Defensa*, bisetmanari que es publicava a Vilanova i Geltrú, enganxem el present retall d'una ressenya futbolística:

«Els ànims dels partidaris davant de tamanya pugna es calcinen i amb una atenció verament escudrinyadora, segueixen incansablement les incidències de tan electritzant final.»

En Taujà fa vuit dies que maneja el diccionari i encara és l'hora que n'ha de treure l'entrellat.

«¿Boxeará Paulino con Goodfrey?»

¿Será Paulino el contrincante de Tunney?

¿Disputará Paulino un match con Knute Hansen?

¿Viene decididamente Paulino a España?»

Francament, de bona gana desitjaríem això últim, tan sols fos per deixar-nos tranquils d'aquesta plaga de comentaris a què s'han aficionat quasi tots els diaris.

De resultes d'unes declaracions que féu en Sami als del *Baúl*, en Llorens s'ha empipat i ha fet una pila de rebequeries.

En Cros, també per unes declaracions, que féu després del partit «Barça-Europa» al mateix rotatiu, si es descuida no ho pot contar.

Res, que per fer declaracions al *Baúl* s'haurà de treure un segur de vida i passejar-se pel carrer amb ulleres fumades per no ésser conegut després del delito.

El *Baúl* de divendres explicava:

«El «Europa» sale hoy para San Sebastián», con Cros pero sin Bessit.»

En Cros sense «bestit»? Està vist que els encostipats al «davanter-centre» europeu no el preocupen gaire.

Camiseria, Corbateria i Articles de punt

JAUME SANS

BOQUERIA, 32 :: TELÈFON 3757-A

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

Ara resulta que en Llorens és el més gran admirador d'en Platko i que fins el té clavat a la paret del menjador.

Els socis «blau-grana» mal intencionats aquesta vegada han arrufat el nas completament despistats.

En Gularons, empipat amb el que diu li ha fet el «Sans», pensa anar a Cuba a guanyar-se les garrofes jugant a futbol.

Si el nostre consell és digne de tenir-se en compte, recomanem a

Perboromental Gran dentífric i desinfectant. — Higiene i blanor de les dents

l'ex-jugador del «Sans», que faci una visita, abans de marxar, a en Mauri o a en Llobera i després que decideixi.

Almenys, que no digui que va anar-hi confiat...

En Miró, la revelació del «Sans», tot just fa tres mesos que juga al primer equip, que ja rep ofertes capaces de fer trontollar les més fermes decisions.

I és que en aquests temps de cacera de jugadors, els que fan gols constitueixen la peça més còdiciada i més cotitzada.

En Perelló no juga ni jugarà, fins que els clubs puguin pagar-li el que ell vol cobrar.

Això és dir, indirectament, que es retira per sempre més.

Si és que no afluixa...

Segons ens diuen, els jugadors catalans del «Múrcia», tornaran, i

en Sempere, l'entrenador, també.

PerK, els jugadors tornaran voluntàriament, mentre que l'entrenador, tot al contrari.

El volen facturar a G. V., que vol dir gran *velocidad*!

En Sancho, seguint el seu nou mètode d'entrenament, ja pesa menys que en Bosch.

Però, els jugadors tornaran voque un home tan prim no és recomanable per aguantar tot un encontre de mig-centre.

No serà tant...

Les declaracions d'en Cros posaren de manifest cap relació en-

FRICOT
PER A DESPRES DEL AFEITAT
ES LO MILLOR

tre l'esforç de xutar amb l'esforç intel·lectual.

Perquè els desmans d'oratória no es tornin a repetir, la Junta de l'«Europa» ha encarregat a en Fontanet que d'ara endavant es trobi present a l'hora que els jugadors emeten llurs opinions i els dicti el que han de dir.

Quan això sigui un fet, en Cros s'estalviarà que a la Secció del «Què quiere usted decir?» li diguin de paverio per amunt i li treguin al sol l'estadística de resul-

CARRER JAUME I. 11

tats brillants que ha aconseguit l'«Europa» per aquests mons de Déu.

Mome, Cros, quan es té la camisa bruta el menys que es pot fer és no anar a fer goma en calçotets.

Quedem que després de 244 notícies verídiques, divuit intervius i una restallera de gasetilles, don Ricardo el deportista seguirà defensant els colors blanc-blaus.

En «Correcuita», que per quedar bé totes se les pensa, en lloc de rectificar, diu que si en Zamora no va al «Barcelona», no serà perquè no en tingui ganes, i declarà solemniament que està convençut que el guardameta nacional, si roman a l'«Espanol» serà contra la seva voluntat.

Heus ací una manera brillant

L'únic substitut del VIVERT
Xampany és el

per despistar i evitar que la gent s'adoni que moltes vegades els cronistes més ben informats en lloc de beure en bones fonts beuen a galet.

En Sastre no farà mai res.

El diumenge, a més de fer passes en bandeja, va marcar un gol com un sol, però ningú no es va emocionar.

—Sí... ha fet un gol, és clar, però...—deia el senyor Canons—. Què vol que li digui... Ni s'ha lesionat, ni s'ha desmaiat, i ha caminat cinc minuts a peu coix...

Decididament, en Sastre no farà mai res.

Sols quatre coses sobre l'arribada dels atletes a Barcelona, ja que la seva vinguda no despertà l'entusiasme que era d'esperar, doncs sols alguns desenfrenats feren acte de presència al baixador del Passeig de Gràcia i gràcies a la ban-

PER A PASQUA
Corbates, Mocadors, Cinturons, Mitxes, Camises, etc., etc.
F. VEHIILS VIDAL
32, Avinguda Portal de l'Angel, 32 7, Plaça Universitat, 7

MANTEGUERIA I XARCUTERIA 4. Bonsuccés. 4

LA HOLANDESAVariat i selecte assortit de llares - Mantegulla lina i pura de vaca de 616 i Milla
EMBUTITS REGIONALS SELECTES

da del regiment d'Alcàntara que ens alegrà un xic amb l'execució d'airoses marxas.

I pensar que l'assistència era completament gratis, doncs com hauria anat si haguessin fet pagar entrada!

A la «Fede» fou on l'entusiasmo se desbordó y adquirí caràcters de catàstrofe.

En Julinés, que per cert estava tot atabalat, va parodiar en el seu discurs allò del Duc de Hornachue-

La llet EL NIÑO FA ALS HOMES FORTS

los «que el atletismo priva a la juventud de los vicios», però tingué la virtut que sols van adonar-se'n els que assistiren a la conferència del Duc, que eren quasi la majoria que l'escoltaven.

Home, Julinés, plagiar, bueno; però en tot cas deu fer-se més disimulat.

En Marco, el defensor acèrrim de l'atletisme, quan va ésser l'hora del refrigeri, va anar-se'n dient que no volia que el XU! parlés d'ell, dient que sempre s'atipa com un lladre.

La «Fede», en vista de l'èxit, ens ha enviat un femer de cartes recomanant que xarrem i treiem caretes a tots aquests màrtirs que esperen en candaletes els luncs per treure el ventre de pena.

En Boix l'il·lustre i mai no prou alabat president de la «Fede» de Rugby, amb dues setmanes ha augmentat deu quilos sobre el seu pes natural i tot perquè diu que el XUT! ja comença a ocupar-se d'ell.

No podria donar-nos una subvenció o pagar-nos el viatge a Burdeus, ja que sols 15 cèntims de paper li ha fet l'efecte de 15 sopars de 10 duros cada un?

Si ho fa, prometem parlar-ne cada setmana.

L'altre dia vàrem trobar-nos en una cantonada a altes hores de la matinada en Vives, redactor del

diari més il·lustrat de Barcelona, en Moles i el president de la «Fede» de Rugby.

El primer pretenia fer un interview a l'il·lustre Cucurulla, però com que aquest feia molts compliments dient que encara no, pot-

Usar crema CELI
es ésser doblement formosa

Demanin els productes de perfumeria CELI en els bons establiments

Esteban i Nolla, S. L.
Apartat, 273 : BARCELONA

ser més endavant, però ja contestava a la primera pregunta, quan en Moles va treure'l del compromís dient-li: «Tu calla, que no hi entens res d'això», i dirigint-se a en Vives, li digué: «tu pregunta, jo ja contestaré per ell».

I començà l'interrogatori:

—Com jutja vostè l'actuació de la «Fede» actual?

—Ah, ah, ah—contestà en Vives.

—I del partit «Catalunya-Centre» què me'n diu?

—Corlons!!!—va dir ràpid en Boix, a la qual cosa en Moles recomanà a en Vives dient-li:

—Apunta!

I aquí acaba tot; l'un reia, l'altre estava atabalat i el tercer va fugir tot empipat.

Retallem del Baül:

«Como fin de fiesta se celebrará el sorteo de un gramófono, un cuenta-kilómetros, varias cámaras, etcétera.»

Però resulta que no es sorteja cap gramófono sinó un cronòmetre.

No hi ha dubte, els del Mundo són els reis; ara falta que donguin la culpa al linotipista.

**DEMANEU A TOT ARREU
CHOCOLAT MENIER CACAO**

L'hora del correu

Veí de poble. — Tal com pinta:

«Siens aguessint dit quinze dies en-rera que'l «F. C. Termes Orión» tornaba ha resusital els hi auríam dit qu'es tornavent voigs.»

Sí, senyor. Si ens ho haguessin dit d'aquesta manera, és gairebé que ens hauríem tornat voigs i chinples i hauríem perdut el senderi.

Reconegui que n'hi ha per això i molt més.

Rigo-Licu. — Allò que se'n diu una gràcia desenfrenada no la té. I un excés d'originalitat tampoc. Ni interès irresistible... Ara, que per anar al cove ja està bé.

Corresponsal de Mataró. — On vol que li fem el monument? Disposi el lloc i tot seguit encapçalarem la subscripció. Xoqui-la, que la seva xafardia és de les que donen llustre a la casa.

Un que s'hi fixa. — Afraïm les correccions i li aconsellem que escrigui quilòmetres sense K.

I. B. i E. P. — Vostès deuen ésser de la comissió de propaganda, oi?

Vellet. — Es en vers, oi? Ai, caram! Mai no ho hauríem dit!

M. B. V. — S'aprofita quelcom. Hi ha quelcom que no gosem a publicar per por de rebre.

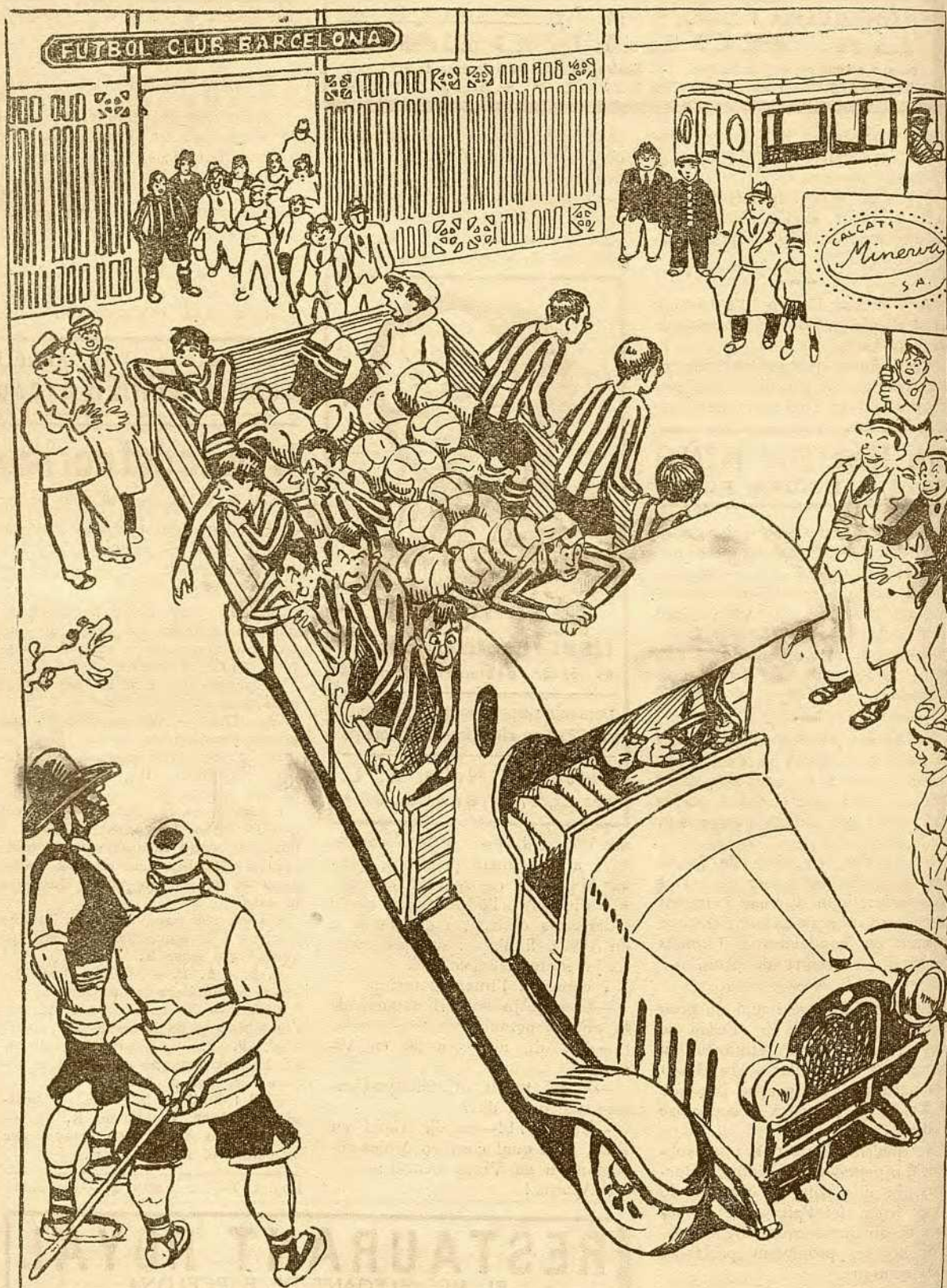
Fòtil i Fòtil — S. T. S. — Brosa — Pebrot i Manuel R. Q. — Preferim no dir el que pensem per no perdre el sentit literari.

Imp. COSTA: Asalto, 45.—Barcelona

RESTAURANT ROYAL

EL MÉS ELEGANT DE BARCELONA

Tots el dies en els tes i sopars, exhibició de balls moderns
pels professors PASTRAT i MOLINS

La sortida triomfal del «Patria» després de la cullita de gols a la Catedral de Les Corts.